

MENIGHETSORDEN

Her, hvordan skurr—skurr du den på? Ja, mh—hnh...?... [Tomt spor på lydbåndet—Red.] Vær klar til å skru dem av. Så, når, jeg gjør et nikk med hodet mitt til dere, slik som dette. Skjønner? Skjønner? Vel, jeg beveger hodet mot dere. Dere... [Noen sier: “Når vil du ha meg til å gjøre det?” Noen sier: “Han sa: ‘Skru den på.’”]

Brødre, vi har kalt sammen dette møtet her i kveld i den hensikt å få vite hvorledes den Levende Guds Menighet skal drives, som, vi tror vi er en del av denne Menigheten.

² Jeg ønsker å, for det første, ønsker jeg å si at på mine reiser rundt om i verden, er dette, så vidt jeg vet, et av de mest åndelige steder hvor man kan kjenne Guds Ånd mer enn noe annet sted jeg vet om. Jeg hadde to andre steder til i tankene som det pleide å være slik, men vi—vi ser ikke lenger til disse stedene. En av dem har gått inn i organisasjonen, og den andre har—har på en måte falt fra.

³ Så jeg ble ringt opp i går og det ble—ble fortalt meg at dere alle ønsket å ha et møte for å stille meg disse spørsmålene angående deres plikter i denne menigheten, og jeg... det er derfor jeg er her i kveld, er... og for å—for å sette menigheten i orden, eller for å overgi dere de tingene som jeg tror er det—det vesentlige for å få denne menigheten til å fortsette videre.

⁴ Brødre, jeg er sikker på at dere innser at, ettersom jeg har kommet med denne bemerkningen om at dette er et åndelig sted. Det er ikke det største stedet i verden, og det er ikke det at vi har mest synging, mest skriking og mest roping eller mest tungetale og ting, det er ikke det, men det er Åndens kvalitet som virker i dette tabernaklet her. Og så langt, ønsker jeg å rose og takke Broder Neville og—og dere brødre her, tillitsmenn og diakoner og lederen for søndagsskolen og alle for—for hva dere har gjort med å hjelpe til med å holde dette på denne måten. Det har vært en av mine bønner over lengre tid, og et sterkt ønske siden jeg var en ungdom, å se menigheten satt i orden og holdt i orden.

⁵ Nå, da vi innviet kirken, fortalte jeg dere at: “Jeg hadde noe å snakke med dere om litt senere,” hvordan sette dette i orden, måten den skulle drives på. Og dere begynte... etter å ha reist herifra, hadde vi forkynnere og så videre. Men så, når broder Neville bare var ung i blant oss, kom i blant oss, tenkte jeg det ville være best for broder Neville å bli sterkere grunnfestet i Troen før jeg la frem slike ting som jeg er i ferd med å gjøre nå. Men nå, etter at jeg ser at han er blitt godt grunnfestet i Troen, og forstår hva Læren er,

og—og har vist seg å være et trofast vitne for Kristus og står med det vi tror å være Sannheten, tror jeg det er tiden nå, ville være en passende tid, å bringe ham nærmere inn i . . . og iblant dere eldre og menighetens sak her, at dere ville ta disse forordningene og huske dem, de er de beste fremfor Gud jeg vet om. Og så stoler jeg på at dere utfører disse tingene på den måten jeg sier dem, fordi én må være et overhode her. Man må ha . . .

⁶ Nå, jeg forsøker ikke å tilrane meg autoritet eller noe slikt, men, dere forstår, et menneske eller hvem som helst med to hoder for det, det—det vet ikke hvordan det skal gjøres. Gud hadde aldri to overhoder for Sin Menighet, Han hadde aldri det, det er ett overhode. I hver generasjon har Han ettersom vi undersøkte gjennom Skriften, alltid handlet gjennom ett enkeltmenneske. For har dere to menn, har dere to meninger. Og det må komme til ett definitivt absolutt, og mitt absolutt er Ordet, Bibelen. Og som en pastor her i menigheten, er mitt absolutt Ordet, og jeg ønsker . . . Jeg vet dere, våre brødre, dere ser liksom på meg som deres absolutte angående . . . så lenge som jeg følger Gud slik som Paulus sa i Skriften: “Følg dere meg, slik som jeg følger Kristus.”

⁷ Og så forventer jeg at dere, brødre, når som helst, om dere ser meg komme bort fra denne Skriften, å komme til meg privat og forteller meg hvor jeg har tatt feil. Jeg bryr meg ikke om du er en av tillitsmennene eller . . . eller om du er vaktmesteren, hvem du enn er, for du er forpliktet overfor meg, som en broder i Kristus, å fortelle meg når jeg tar skriftsmessig feil. Dersom der er et spørsmål, la oss sette oss ned og oppklare det, sammen.

⁸ Og det er derfor dere har kommet, antar jeg, til meg i kveld, fikk meg hit, fordi der er spørsmål her som synes å oppta deres sinn om de tingene som jeg har—har her. Husk nå, brødre, jeg vet ikke . . . der er ikke underskrevet noen navn på noen av disse sedlene, men . . . og de er skrevet, og jeg kan ikke . . . vet ikke hvem som har skrevet dem, men det er spørsmål som dere har på hjertet, og jeg er her for å besvare dem så godt jeg kan.

⁹ Og husk, Gud stoler på meg og ser om jeg forblir i Ordet. Og jeg stoler på dere og ser om dere utfører Ordet, ser dere, skjønner dere, i denne menigheten. Og hold det åndelig, for, husk, alle kreftene til—til satans mørke kongerike vil bli vendt imot dere etter som dere begynner å vokse i Herren. Og dere er nødt til å være soldater, ikke bare ferske rekrutter. Dere er erfarne soldater nå og blitt lært opp til å kjempe. Og satan vil komme iblant dere, og få dere til å krangle med hverandre hvis han kan. Bare avvis ham øyeblikkelig; dere er brødre; og det er fienden. Og vi er her for å holde en standard i denne Aftenlyssets tid, slik, når verden formørkes og hele konfesjonsriket går inn i Kirkenes Verdensråd. Og ganske snart vil de forsøke å feste et skilt på denne døren her: “Stengt!” Og da må vi møtes andre steder, for de vil så

visst stenge disse menighetene en av disse dagene hvis vi ikke tar dyrets merke. Og vi er avhengig av å forbli trofaste mot Gud inntil døden setter oss fri, og det er det vi har til hensikt å gjøre.

¹⁰ Nå, straks til. . . Og jeg ville be om at hvis det noen gang vil bli reist spørsmål angående disse tingene, kan dette lydbåndet spilles av for medlemmene til denne menigheten, skjønner, på møtene deres, eller forut for møtet, like før møtet begynner. Sett dette lydbåndet på og spill det! Og må forsamlingen her forstå at disse menn er forpliktet overfor Gud, i følge deres ed i denne menigheten, med å hjelpe til med å overholde disse retningslinjer. Dere kan kanskje være uenig med dem; og hvis jeg lot dere styre det, da ville jeg være uenig med dere. Vi er nødt til å ha en kilde et eller annet sted hvor der må være et ultimatum. Og det beste jeg vet, overgir jeg det under den Hellige Ånd, og lar Ham være mitt Ultimatum. Og lar dette lydbåndet være ditt ultimatum vedrørende disse spørsmålene.

Nå, det første er:

Hvordan skal menigheten stille seg overfor anmodninger om økonomisk hjelp til . . . til mat og klær? Hva—hva skal gjøres, hva—hva skal menigheten gjøre?

¹¹ Vi innser nå at menigheten er ansvarlig for sine egne, for våre medlemmer her i denne menigheten, vi er helt og holdent ansvarlige så langt som vi har fornødenheter til å forsyne dem med. Vi er ansvarlig for våre egne, det vil si, stabile, trofaste medlemmer i tabernaklet som kommer hit og tilber sammen med oss. Vi er forpliktet overfor dem, som våre brødre og søstre, som har bevist at de er våre medlemmer i denne forsamlingen.

¹² Nå, vi er klar over at der er millioner i kveld som er uten mat, uten klær, og vi ville svært gjerne være i stand til å hjelpe hele gruppen, og gjøre alt vi bare kunne; men økonomisk kan vi ikke gjøre det, vi kan ikke hjelpe hele verden. Men vi er forpliktet overfor våre egne. Og jeg tror, angående det, og hvis vi så har noe til overs som dere ville ønske å bidra med til folk som ikke er medlemmer her i denne menigheten, noe som dere ville ønske å gi til dem, skulle det bli lagt frem for diakonstyret.

¹³ Diakonene er de som—som må utrede dette motsetningsforholdet, eller dette problemet, rettere sagt. Fordi i Bibelen, da tvisten kom opp angående mat og klær, og så videre, i Apostlenes Gjæringer, innkalte de apostlene om det, og de sa: “Gå og finn dere sju menn med godt vitnesbyrd, og full av den Hellige Ånd for at de kan ta seg av disse tingene. Fordi vi vil hele tiden gi oss hen til Guds Ord og til bønner.”

¹⁴ Og det er ikke pastorens plikt å se etter. . . vedrørende mat og så videre. Det er meningen det skal være gjennom diakonene. Det er ikke tillitsmennene, det er diakonenes oppgave å gjøre

dette. Og så skulle dette være . . . Husk i Bibelen, bidrog de til sine egne, grekerne og—og jødene, hvor kranlingen kom opp om at én fikk litt mer enn den andre, men det var mennesker som hadde solgt alle sine eiendeler og hadde gitt det til menigheten til dens underhold, og så skulle det—det bli delt ut likt i blant dem. Og det var en liten tvist som kom opp, og det var der vi fikk våre første diakoner. Og dette er en av deres plikter, å gjøre dette.

¹⁵ Jeg tror det, som våre egne, som vårt eget folk, at vi skulle ta oss av dem. Og det skulle bli sendt inn, enhver klage, til formannen for diakonstyret, og deretter skulle det utredes av diakonstyret og se hva de er i stand til å gjøre med det. Og alt dette angående klær, og mat, og økonomisk hjelp, eller hva enn det er, skulle det gå gjennom diakonene. Så diakonene, når de beslutter at de er—at de er . . . hva de kommer til å gjøre med det, da skulle det bli lagt fram for kassereren, for å se om kassereren er i stand denne gangen til å betale dette bestemte pengebeløpet, eller—eller kjøpe disse klærne, eller hva enn det nå gjelder. Men diakonstyret skal møtes om dette, og det skal ikke sendes til tillitsmennene eller til pastoren. Dette er en diakonsak, alt sammen.

Nå, så, spørsmål nummer to.

Er det tilstrekkelig å si åpent fra talerstolen at tungetale og tydninger skulle skje i et møte før gudstjenesten?

Dette er det andre spørsmålet på denne papirlappen jeg har her, som er et lite kort.

¹⁶ Nå, dette angår pastoren her, ser du. Fordi han—han, når alt kommer til alt, er han overhode for det, over den åndelige delen. Diakoner er politimenn i menigheten, og holder orden og tar seg av disse tingene, og gir mat til de fattige, og så videre. Tillitsmennene har med økonomien å gjøre og bygningen; det er hva de skal ta seg av. Men pastoren har overoppsynet med den åndelige delen, og dette gjelder deg, broder Neville.

¹⁷ Nå, der . . . for en tid tilbake da forordningen ble satt, menigheten. Jeg tror virkelig på å tale i tunger og tydning og alle de fremragende, åndelige gavene som er ordinert av Gud til å være i menigheten. Men vi lever i en tid nettopp slik det var på den Bibelske tiden der menighetene . . . Nå, dere la merke til Paulus, han grunnla menigheten i Efesos, efesermenigheten, som var en veletablert menighet. La dere merke til dette? Vi tror at Paulus, som selv sa, at han talte i mange tungemål, og vi vet at han hadde tungetalegavene. Ikke noen som han hadde lært av seg selv, men disse som var åndelig gitt ham, for han uttrykker det i brevene til Korinterne der. Og for å spare tid, slår jeg bare ikke opp i Bibelen og leser det for dere, for det ville gjøre vårt—vårt opphold her for lenge i kveld, siden jeg ikke har alt for god tid. Og nå . . . men bare slik at dere kan se det klart.

¹⁸ Nå, Paulus måtte ikke en gang tale til Efesermenigheten eller til Romermenigheten, eller til noen av disse andre menighetene, om deres åndelige gaver, om hvordan de skulle sette dem i orden. Men han måtte sannelig stadig snakke til Korinterne om det, fordi de laget et nummer ut av det hele tiden. Og Paulus sa, da han kom i blant dem, hvis de fant ut at én hadde en tungetale og én hadde en salme, så takket han Herren for alle deres fremragende gaver og ting som det. Og om dere ser i det første kapitlet eller andre i Korinterne, fortalte Paulus dem, deres stilling, hva de var i Kristus, hvordan han . . . deres stilling var i Kristus.

¹⁹ Etter at han fortalte dem det, liksom en far, begynte han å å svinge piskene over dem, og sa: “Jeg hører at der er strid blant dere, og jeg hører at dere blir fulle ved Herrens bord.” Han sa ikke at de ikke var kristne; og dere brødre gjør ikke det, si ikke at de ikke er kristne, men det er måten de oppfører seg på i Guds hus. Det er dette det dreier seg om.

²⁰ Nå, jeg ønsker å si dette, det som Paulus i fordom sa, at: “Når dere kommer sammen, om én taler, la en annen tyde. Er der ingen til å tyde, ti da stille. Men hvis der er en til å tyde . . .”

²¹ Nå, jeg har sett nøye på menigheten her, og jeg har sett at dere vokser, og jeg har sett mange åndelige gaver virke blant dere. Rett ut sagt, én måtte jeg komme til broder Neville med, med et Ord fra Herren, for å korrigere ham om noe han gjorde.

²² Og hvis jeg . . . hvis Herren har . . . den Hellige Ånd har gjort meg til en oppsynsmann for Flokken, da er det min plikt å fortelle dere Sannheten. Og jeg er broder Neville meget takknemlig, for han ga nøye akt på Sannheten. Jeg kan bare si Det slik Han forteller meg det.

²³ Nå, angående dette, ettersom jeg har sett menigheten deres vokse, og lagt merke til dette. Og i menigheten, her var måten vi hadde det i begynnelsen, og dette er måten vi—vi ønsker det igjen.

²⁴ Nå, hvis dere ikke passer på, når babyer . . . Det første en baby gjør, er å forsøke å snakke når den ikke kan snakke. Skjønner? Den lager en masse babling, og støy, og—og så videre, men den tror den bare . . . han kan snakke forkynneren i senk på det tidspunktet. Vel, vi finner dette ikke bare i det naturlige livet, men vi finner dette i det åndelige livet også. Den er et *barn*. Og hvis man forsøker å korrigere denne babyen og smekker den litt fordi den “gø-er” og forsøker å snakke, gir man barnet en knekk. Ser du, og man skader det. Og det er best å la denne babyen vokse en liten stund, inntil den faktisk kan si ordene sine rett, og da fortelle den *når*. “Ikke når pappa snakker eller når mamma snakker.” Men når det er rett tidspunkt, la den få si det den har på hjertet. Forstår dere meg? Nå, la den få snakke når dens tid kommer for å snakke.

²⁵ Nå, hvis jeg noen gang har hatt noe som har vært en torn i mitt kjød, der ute på møtene, er det når en eller annen reiser seg opp når jeg taler og så gir et budskap i tunger og bryter med Ånden. Jeg kom nettopp fra et møte i New York og forskjellige steder hvor forkynnere lot dette gjenta seg, gang på gang, og det er ikke noe annet enn—enn en forvirring. Ser du, når Gud handler med én bestemt tanke, Han . . . ville det være—det ville . . . Han ville virke imot Sin Egen hensikt, om Han prøver å nå frem til dere med noen bestemte tanker, til forsamlingen, og å gjøre et alterkall, og noe avbryter det.

²⁶ For eksempel, slik som dette. Vi sitter ved bordet og snakker, og vi snakker om Herren. Og junior løper bort til bordet, virkelig fort, tar all oppmerksomheten bort fra det vi gjør og er, roper, skriker ut: "Pappa! Mamma! Å du! å du! Jeg slo nettopp en home run for laget! Og vi gjorde alt *dette, hint* og det *andre!*" Og da vi var rett i et virkelig tvers igjennom hellig emne. Nå, at han traff en home run, det er helt i orden; i baseballkampen, det er helt greit. Men det er upassende når han bryter inn i budskapet som vi snakket om. La ham vente til hans tid kommer og deretter fortelle oss hva han gjorde i baseballkampen.

²⁷ Nå, det er akkurat den samme tingen vi ser skjer med gavene i dag. Det er grunnen til at Gud ikke kan betro altfor mange åndelige gaver til folket, de vet ikke hvordan de skal kontrollere dem. Det er det som er i veien i dag, grunnen til at vi ikke har mer enn vi har.

²⁸ Og vi finner sannelig ut at der er en hel del med etterligning av åndelige gaver. Men jeg tror ikke det er *slik* her i vår menighet. Jeg er takknemlig for det. Jeg tror ikke det er en etterligning i det hele tatt. Jeg tror vi har ekte gaver, men vi må vite hvorledes vi skal kontrollere disse gavene.

²⁹ Og når man så går for å gjøre et eller annet godt . . . Akkurat som når du arbeider for en sjef og du begynner på den første arbeidsoppgaven din, og om du er villig til å ta imot ordrer, da har sjefen tillit til deg og vil fortsette å forfremme deg til en høyere stilling hele tiden.

³⁰ Nå, jeg tror at tiden er inne for Branham Tabernacle, å kjenne til hva . . . å motta gavene som Gud gir oss, at Gud kan betro oss noe som til og med er større enn hva vi har fått. Men vi kan ikke fortsette . . . og dere ser en mann som dere alltid må snakkes til og alt mulig. Og husk: "Profeters ånder er profeter lydige," sier Skriften. Når dere møter en mann som dere må korrigere, eller en kvinne, og den personen kommer upassende, og dere så forteller ham den Skriftsmessige Sannheten, da viser det seg at ånden som er på dem ikke er av Gud. Fordi Bibelen sier: "Profetenes ånd," eller, "å profetere," det vil si, å vitne, å forkynne, å tale i tunger, eller hva enn det er, for tungetale som har blitt tydet er profeti. Så det er

underlagt profeten, og Ordet er profeten. Så vi—vi ser at det er brudd på orden når en mann eller en kvinne spretter opp og gir et budskap, uansett hvor mye de ønsker å gjøre det, mens forkynneren er på talerstolen.

³¹ Nå foreslår jeg dette for Branham Tabernacle, når det gjelder våre—våre gaver som vi har. . . Og vi har noen meget begavede mennesker her. Nå, hver eneste en av disse gavene er en tjeneste for seg selv. De er gaver, akkurat på samme måte som å forkynne er en gave, som å helbrede er en gave, som andre ting er gaver, er disse gaver, de er egne tjenester. Og hvert eneste menneske er befalt å bruke sin egen tjeneste rett.

³² La derfor Branham Tabernacle fungere slik som dette, og i denne tiden, spesielt i denne tid når vi har hatt så mye (jeg ønsker ikke å si dette, men), så mye liksom-tro. Vi ønsker ikke liksom-tro. Intet menneske, ingen ærlig person ønsker å ha en liksom-tro. Vi. . . Hvis vi ikke. . . ikke kan ha det ekte, la oss ikke ha noe i det hele tatt, la oss vente til vi virkelig får det ekte. Nå, jeg tror dere—dere menn ville være enig i dette. Vi ønsker ikke noen liksom-tro. Brødre, vi kan ikke sette i gang et eller annet med liksom-tro og forlate denne verden. Vi må ha det som er virkelig, det som er ekte. Hvis vi ikke har det, la oss vente til vi faktisk får det og deretter si noe om det. Skjønner?

³³ Nå, ønsker jeg å si, la alle disse menn og kvinner som taler i tunger, og profeterer, og gir et budskap. . . Og jeg—jeg tror, med dere menn, at de er ekte. Nå, Bibelen har sagt: “Prøv alle ting; og hold fast på det som er godt.” “For med stammende lepper og andre tungemål vil jeg tale til dette folk, dette er hvilen som jeg sa de skulle komme inn i,” over i Jesajas Bok.

³⁴ Nå, jeg ønsker å foreslå dette slik at helligdommen bare blir betjent av én gave om gangen, for det bringer oss rett tilbake i forordningen igjen som jeg forsøker å si: om én taler, la profetenes ånd være underlagt profeten. Forstår dere? Nå, la disse som har en tjeneste for Kristi Legeme. . . Og nå er det sagt, la det nå bli gjort. La disse som har en tjeneste for Kristi Legeme bruke sin tjeneste rett, fordi det er en tjeneste fra Kristus til menigheten. Men dere alle kan ikke tjene på samme tid, det er nødt til å være én om gangen.

³⁵ Branham Tabernacle skal være slik som dette. La disse som taler i tunger, og disse som tyder tunger, og disse som har profeti som skal bli gitt til menigheten, la dem komme sammen tidlig i. . . før møtet begynner, la dem samles i et fastsatt rom, og vente på tjenesten fra Herren.

³⁶ Slik som pastoren selv må gjøre før han kommer inn i forsamlingen; han må ta Bibelen, i rommet sitt og studere i stillhet, i Ånden, og bli salvet for å komme ut fremfor forsamlingen for å tale. Hvis han ikke gjør det, kommer han til å bli forvirret når han kommer ut dit. (La hver mann og

hver kvinne med en åndelig gave, komme innfor Herren.) Og ettersom pastoren har én eneste tjeneste, han er en profet; det engelske ordet, *en forkynner*, betyr “en profet,” som altså er en som bringer frem Ordet.

³⁷ La dem som har tjenester som er nødt til å komme ved en annen, for eksempel en som taler i tunger og en annen som tyder, vente *sammen* på sin tjeneste. De kan ikke oppholde seg i et privat studierom og tale i tunger og deretter komme og fortelle den andre hva han sa, fordi da ville han ha både tungetale og tydning. Skjønner? Nå, om han har det, utmerket, da ønsker vi å ta imot det slik. Og vi ønsker at menigheten skal ha nytte av disse gavene som er i vår menighet. Gud sendte dem til oss, og det er . . . vi ønsker vår menighet skal ha nytte av disse åndelige gavene. Så la det mennesket som taler med tunger, og den som tyder, og den som profeterer, la dem komme sammen før menigheten overhode møtes. La dem møte hverandre i et rom, og vente på Herrens tjeneste til menigheten. Er det forstått?

³⁸ Og så, liksom dette, hvis broder Neville, la oss si, nåvel, la meg, unnskyld meg, la meg si dette: Hvis broder Collins taler i tunger og broder Hickerson gir tydningen, da har de en tjeneste *sammen* for menigheten. Nå, dette er ikke broder Nevilles tjeneste; dette er *deres* tjeneste for menigheten. Jeg gir dette som et eksempel. Da skulle dere brødre være akkurat like interessert i å få deres tjeneste på plass i Guds hus som pastoren er interessert i å få sin, fordi det er en absolutt nødvendighet at dere gjør det. Men du kan ikke gjøre det i ditt eget private rom, hvis *du* taler og *du* tyder, dere er nødt til å komme sammen. Nå, kom sammen i møtelokalet, borte i et rom for dere selv, fordi dere har en tjeneste i stillhet. Det er ikke en åpenlys tjeneste, det er en som er for å hjelpe menigheten. Skjønner? Det er noe som skal være til hjelp for menigheten, men det er ikke meningen det skal gjøres i hovedmøtet, bare slik jeg er i ferd med å fortelle dere skal dette gjøres. Ser dere? Så, hva enn broder Collins taler, og broder Hickerson gir tydningen, som eksempel, så la broder *En-eller-annen* skrive dette ned, hva det er. Og da hvis det kommer . . .

³⁹ Nå, vi vet alle at Herren kommer, vi er klar over det. Og hvis broder Neville reiste seg opp hver kveld og sa: “Se, Herren kommer! Se, Herren kommer!” ville det være helt i orden, ser du. Men han (pastoren) sier dette fra talerstolen, for han har fått Ordet for det. Og hvis han er en pastor, profet for menigheten . . . eller en pastor, rettere sagt, er det meningen han skal studere Herrens Ord og fortelle dere hva som er skrevet i Herrens Ord angående Herrens komme, og dere blir advart ved Det. En tjeneste for øvrig (til menigheten), som han ikke har noen forbindelse med, er tunger, tydning av tunger (som er profeti), eller en profet som taler, det er noe som ikke er skrevet i Ordet.

Det som står skrevet i Ordet, må *han* bringe frem; men det som ikke er skrevet i Ordet, er hva *dere* skulle fortelle ham. Som, for eksempel: “Si til broder Wheeler, SÅ SIER HERREN, ‘I morgen, i sandtaket hans, gå ikke til det, fordi det vil være en lastebil som kommer til å velte der,’” eller noe slikt, og det må skje. Og du har talt det og han har tydet det, og legg så dette på talerstolen etter deres tjeneste er ferdig, så om kvelden, etter menigheten (hymnen) begynner å synge og så videre; hvis deres tjeneste er ferdig da, la dem bringe ut den profetien som har blitt gitt.

⁴⁰ Og jeg tror ikke at vi har . . . Eller hvis dere har, anbring dette inn der. Når disse menneskene kommer sammen, la dem som har visdom først komme. Fordi, du skjønner, hvis én taler i tunger og gir en tydning i overensstemmelse med Skriften, kan den ikke tas imot uten at det blir bevitnet av to eller tre mennesker, to eller tre vitner til, skjønner, må bekrefte dette, at de tror det er Herrens Ord. Fordi . . . Og noen ganger i disse underordnede tjenestene, akkurat slik som i hvilken som helst annen tjeneste, får man ånder som er feil; ser dere, de flyr inn der. Og vi ønsker ikke det. Nei. Vi ønsker disse tjenestene omgående bli gitt tilkjenne hvis det er meningen de skal bli gitt tilkjenne, fordi hva som helst av Gud kan . . . bekymre dere ikke over å få det avslørt, mener jeg, det vil—det vil bestå prøven, hvis det er av Gud.

⁴¹ Det samme med pastoren, hvis noen utfordrer ham angående Ordet, trenger han ikke å gå god for det, han vet ganske nøyaktig hva han snakker om: “Kom frem hit.” Ser dere? Og det samme med disse andre tjenestene, det må være på samme måte.

⁴² Nå, dersom—dersom en taler i tunger og gir et budskap . . . Nå, noen mennesker taler kun i tunger og de “oppbygger seg selv,” sier Bibelen, de har det bare herlig. De taler i tunger, føler de. Og de taler *virkelig* i tunger, de taler faktisk med tunger, og det er Ånden som gjør det. Men hvis det fremføres der i forsamlingen, taler i tunger, og bare oppbygger seg selv, da er det ikke noe gagnlig for menigheten; mannen oppbygger seg selv, eller kvinnen, eller hvem det enn er som gjør det. Skjønner?

⁴³ Å tale i tunger er en Guds gave til oppbyggelse, slik Paulus sier i Skriften, det er for å oppbygge menigheten. Så det må være et eller annet direkte budskap fra Gud til menigheten, utenom det som er skrevet her i Bibelen. Skjønner? Det er noe som . . .

⁴⁴ Men du kan spørre meg: “Broder Branham, hvordan skal jeg døpes?” Så kan jeg si deg, med en gang. Dere trenger ikke tale i tunger for å fortelle meg dette: det er skrevet rett her i Bibelen hva man skal gjøre med dét. Ser dere? Jeg trenger ikke å . . . du trenger ikke stille noen spørsmål angående det og ha noen til å tale i tunger for å fortelle deg. Se, dette er allerede skrevet.

⁴⁵ Men hvis du sier: “Broder Branham, hva må jeg gjøre? Jeg har en avgjørelse her jeg må gjøre enten om jeg skulle velge

denne menigheten eller gå til en annen menighet,” eller noe lik det. “Eller skulle jeg gjøre *dette, hint?*” Nå, dét må komme fra Gud. Ser dere, Gud må fortelle oss det. Men dette måtte komme gjennom en annen tjeneste, for Ordet sier ikke “La Orman Neville forlate Branham Tabernacle og dra til Fort Wayne Gospel Tabernacle.” Se, det står ikke det her i Ordet, ser dere, så det er hva disse gavene er for.

⁴⁶ Som for eksempel en person kommer opp hit og sier: “Tror du på Guddommelig helbredelse?” Vi forkynner dette, vi tror det, vi tror på å salve, med olje.

⁴⁷ Men her er en mann som sier han “Kan ikke komme gjennom, hva er i veien?” Da trengs det at Gud, gjennom tunger, tydning, gjennom profeti, eller på en eller annen måte går ned i den mannens liv og trekker frem den tingen som han har gjort, og forteller ham om det. Dette er en tjeneste som ikke tilhører pastoren, den tilhører disse tjenestegavene, men det er ikke meningen de skulle gjøres der ute i salen. Skjønner?

⁴⁸ Nå, Paulus måtte ikke én gang si til disse—si til den Efesermenigheten noe om dette, de var i orden, Romermenigheten, eller ingen av disse andre menighetene; kun Korintermenigheten, og de kunne aldri få seg selv. . . Nå, Paulus trodde på å tale i tunger. Han erkjente tungetale i Efesermenigheten, det samme som han gjorde i Korintermenigheten, skjønner, men han kunne tale til efeserne større ting enn kun det å tale i tunger, og tydning av tunger.

⁴⁹ Nå, hvis da noen skriver ned et budskap som blir gitt i tunger eller gitt i profeti, og har blitt lagt på talerstolen, må det leses av pastoren før gudstjenesten begynner, som “SÅ SIER HERREN” fra disse menneskene som talte og tydet. Og dersom dette skjer nøyaktig på den måten tydningen sa, løfter vi våre hender og takker Gud for Hans Ånd i blant oss. Hvis det ikke skjer, så ikke gjør det mer før denne onde ånden er ute av deg. Gud lyver ikke, Han er alltid sannhet.

⁵⁰ Så, dere ser, dere er gamle nok nå til å handle som menn, ikke barn: (“gø, gø, gø”), man må ha en hensikt med et eller annet.

⁵¹ La nå menigheten, når den vokser i orden, komme til *denne* forordningen. Hvis en profeterte. . . Hvis en kommer i blant dere, uvitende, og dere taler i tunger, vil dere være underlige for ham, han vet ikke hva dere taler om. Skjønner? Og faktisk i denne tid hvor der har vært så mye forvirring omkring det, forårsaker det en snublesten. Men la én tale i tunger, og en annen tyde det og gi budskapet, og la det bli opplest rett her fra talerstolen om hva som vil finne sted, og la det så inntreffe, se hva som hender. Fortell dem at “I morgen til en *bestemt* tid, eller neste uke til en *bestemt* tid, kommer det til å skje en *bestemt* ting,” la så den vantro sitte der og høre på dette og se det blir forutsagt før det inntreffer. Da vet de hva

slags ånd som er i blant dere, det vil være Guds Ånd. Det er hva Paulus sa: “Og hvis en kan profetere og åpenbare de hemmelige tingene, ville ikke hele forsamlingen falle ned, eller, den vantro, og si: ‘Gud er midt iblant dere?’” Ser dere? Fordi det kan ikke være. . .

⁵² Men nå ønsker vi ikke. . . “Da vi var barn,” sa Paulus, “oppførte jeg meg som et barn,” sa han til korinterne der, “talte jeg som et barn.” Han hadde et barnesinn. “Men da jeg ble en voksen, la jeg vekk det barnslige.”

⁵³ Nå, jeg forteller dere alt, ser dere. Nå, for noen få år siden, var dere barn med disse gavene, lekte frem og tilbake. Men dere har vært i en lang skolegang nå, det er tid for å være menn, ikke bruke disse bare til å leke med. Disse gavene, de er hellige, de er av Gud, og man leker ikke med dem. La oss la Gud bruke dem. Dette er hva ens tjeneste ønsker å være. Dét er måten å sette Branham Tabernacle i tjeneste. Og—og hvis det blir satt spørsmålstejn ved dette, når som helst, la dette lydbåndet stå som et vitne om at dette er måten det skal gjøres i Branham Tabernacle.

⁵⁴ Hvis der skulle være en fremmed som kommer inn, for man har dem hele tiden, på grunn av at dette er et tabernakel som er felles for forskjellige denominaasjoner, er der folk som kommer inn som ikke har denne gode opplæringen, de har den ikke, de vet ikke bedre. Og deres egen pastor, de spretter rett opp og bryter opp budskapet hans og ødelegger alterkallet og taler i tunger og alt mulig slik som det. Dere er bedre opplærte menn enn det. Ser dere? Så etter gudstjenesten, hvis han blir ustyrlig, da er det diakonens oppgave å gå til dem. La ikke pastoren din måtte gjøre det, uten at det kommer til en situasjon der det ikke er noen diakoner her, men det er meningen at en diakon tar seg av dette. Skjønner?

⁵⁵ Nå, etter gudstjenesten. . . Hvis personen bare reiser seg og gir et budskap, pastoren, om han ønsker å stoppe bare et øyeblikk og fortsette, utmerket, ser dere, det er opp til pastoren. Men la så diakonen umiddelbart, før denne personen kommer ut av bygningen, ta dem til sides og snakk med dem om det.

Og hvis de setter spørsmålstejn ved det, bring dem til dette lydbåndet og si: “Dette er hva biskopen, eller, menighetens oppsynsmann. . .” (Som er *biskop*, en. . . enhver oppsynsmann, ser du, det er hva det kalles i Bibelen: “bispeembete”, ser du, så dette er menighetens hovedoppsynsmann.) “la. . . dette er forordningen og måten vår menighet gjør det på. Nå, vi elsker at du kommer og gir ditt budskap. Men hvis du har fått et budskap fra Herren, og det er. . . la det bli gitt, kom opp hit og legg det på talerstolen vår, og vår forkynner vil lese det for forsamlingen, et budskap til denne forsamlingen.”

Men det må ikke være bare å gjenta Skriften, og ting som det. Det må være et direkte budskap til folket, om noe som er i ferd med å skje, eller noe de skulle gjøre. Er det forstått? Ja vel.

Nå, er der noen bedre måte å holde orden i menigheten enn ved stadig å minne folket med en—en gjentakelse fra diakonene i overensstemmelse med dette?

Nei, dette, jeg forklarte nettopp dette. Dette er spørsmål nummer tre.

⁵⁶ Diakonene, deres plikt er å holde orden i menigheten, med elskverdighet og vennlighet. Og så er det forventet at, hvis noen opptrer upassende i menigheten, eller kommer inn hit som for eksempel en beruset mann, eller noen kommer inn.

⁵⁷ Slik som de skjød denne forkynneren ned fra talerstolen her forleden kveld der oppe. Dere hørte om det, denne berusede mannen som kom inn med en dobbeltløpet hagle. Han ropte etter kona si, og—og ville snakke med kona, og gikk opp mot pastoren. Og pastoren viste ham kona hans som satt der, men han aktet å skyte henne rett i menigheten, og pastoren begynte å mekle med ham. Og i stedet for—i stedet for. . . Mannen med haglen snudde seg rundt og skjød pastoren ned fra talerstolen, og skjød så kona si, og skjød så seg selv.

⁵⁸ Nå, hvis der hadde vært en flokk diakoner der da denne mannen kom inn denne døren med denne haglen, kunne de ha fått armene sine rundt ham, haglen ut av hans hånd. Ser dere? Se, det er—det er ordentlige diakoner. Og nå, da disse tingene har tatt denne retningen som de har nå, kan man vente hva som helst. Men, husk, diakonene er Guds politimenn i Guds hus, uansett hva alle andre mener. Noen ganger ønsker ikke en politimann å måtte gå avsted og arrestere noen, kanskje en av sine venner, men han har avlagt ed på en tjeneste, han må gjøre det uansett. Det er hans plikt mot byen sin. Skjønner?

⁵⁹ Det er diakonens plikt i menigheten. Og hvis en eller annen spretter opp og begynner å forstyrre pastoren, eller et eller annet slik som det, og pastoren i hans budskap, forventes det at diakonene går bort til de menneskene, to eller tre av dem, og si: "Kunne vi snakke med deg, broder?" Skjønner? Bring ham ut fra kirken, ut i kontoret, inn *her* eller et annet kontor, og snakk med ham om det, og si: "Du må ikke forstyrre." Dere vet, det er en—det er en stor mulkt i følge loven for å forstyrre et møte på noen som helst måte. Ser dere? Men noen mennesker, slik som en forfallen person eller et eller annet, kommer iblant dere, forstår dere, og—og en eller annen religiøs fanatiker, og—og begynner å gjøre ting, da kan diakonene. . . Og hvis—og hvis diakonene ikke synes å være i stand til å kontrollere det, da kan tillitsmannsstyret eller noen andre i menigheten gå bort og gi hjelp med slik en person. Dere vet det.

⁶⁰ Og—og nå la meg igjen stille spørsmålet her.

Er der noen bedre måte å holde orden på menigheten enn å minne folket gjentagne ganger på det diakonene har sagt, gang på gang?

⁶¹ Nå, jeg mener at pastoren, rett som det er... Eller spill dette lydbåndet, la dette stå som et vitne. Diakonene er politimenn, og deres ord er lov og orden. Skjønner? Og de har myndigheten fra menigheten og til og med fra nasjonens lover til å få dette Guds hus til å være i orden. Og enhver som motsetter seg en diakon slik som det, risikerer to til ti år i statsfengsel. Hvis man ber dem gå og de ikke gjør det, eller noe som det, noen med uordentlig adferd, han vet bare ikke hva han gjør mot... Han utsetter seg selv, eller risikerer alle slags mulker, hva som helst.

⁶² Og så hvis det kommer til et punkt at noen... Nå, slik som... Og hvis noen spretter opp og blir uordentlig... Kanskje bare taler i tunger eller noe, ville jeg ikke gå inn angående det. Ser du, la dem gå, for hvis de er fremmede. Hvis de er en av våre egne, la da bare, neste kveld, dere diakoner, bare ta dette lydbåndet og si: "Nå, vi skal spille menighetsforordningene før vi begynner møtet, jeg ønsker alle skal forstå det." Og dere pastorer og dere alle kan arbeide sammen slik som det.

Nå, broder Branham, hva med søndagsskolen? Broder Branham, vedrørende søndagsskolen (ja vel), skal den være før forkynnelsen?

⁶³ Ja, vi har alltid hatt det på den måten. Ha søndagsskolen før forkynnelsen. Og det gir en mulighet til de små som går på søndagsskolen, de går til klassene sine. Og hvis—og hvis de ønsker... og de små forstår det ikke, og om de må sitte hele tiden gjennom forkynnelsen og deretter ha søndagsskole, blir de små utslitt. La søndagsskolen være først, ha en fastsatt tid, bare ved et bestemt tidspunkt at søndagsskolen går til samling. Det forventes at søndagsskolelederen skal ta seg av dette, at søndagsskolen går til samling på et visst tidspunkt, fastsatt tidspunkt. Og den slutter på et bestemt tidspunkt. Hele søndagsskolen setter av så mye tid til dette, og så avslutt.

Skulle læreren for voksenklassen være en annen enn pastoren?

⁶⁴ Hvis det er avtalt slik. Hvis pastoren ønsker å undervise søndagsskolen og så bringe budskapet senere, er det glimrende og fint, om han ønsker å gjøre den doble tjenesten. Men hvis han ikke gjør det, ha da deres voksnedagsskolelærer, skjønner, for deres voksenklasse. Og så hvis—hvis pastoren har en annen der i tankene, og personen ønsker å gjøre det, gi dere selv tretti minutter, eller hva dere enn vil sette av til deres søndagsskole, tretti eller trettifem, førti minutter, hva det enn er.

⁶⁵ Og der skulle plasseres en ringeklokke her. Og når denne klokken ringer, betyr det... eller for den saks

skyld kirkeklokken, når den slår på utsiden, avslutter det søndagsskolen. Og når denne klokken ringer, betyr det at alt kommer til ro rett der.

⁶⁶ Der er så mye tid da for en salme eller to, hva dere enn kommer til å synge. Ikke for mye tid, man vil trette ut folket ved å holde dem for lenge, ser dere. Og bare slå i bjella, ha en salme, og hva enn dere kommer til å gjøre, og send så klassene deres til stedet. Og straks når den tiden kommer, la oss si det er klokken ti, eller halv elleve, eller kvart over ti, hva den enn er, slå i bjella og hver lærer sender ut klassen sin, kommer til salen her ute. Og så . . . Og avgi rapporten, søndagsskolerapporten, og avslutt så det hele, og la alle som ønsker, bli igjen til forkynnelsen som er deretter. Se, da er det med orden.

Spørsmål? Hvor ma- . . . [Noen spør broder Branham: “Og med andre ord, da har vi en delt klasse?”—Red.]

⁶⁷ Å, ja, dere skulle ha det. En—en treåring kan ikke forstå det en fjortenåring forstår. Jeg tror jeg har noe mer om dette.

Hvor mange klasser burde det være?

⁶⁸ Dere kan sette opp klassene deres i . . . For eksempel en småbarnsklasse hvor de ønsker å ha flanellograf, det blir alt for drøyt for en fjorten år gammel gutt eller jente. Skjønner? Dere kan ha noen til å ta en klasse for disse små babyene, en eldre mor eller noen som vet hvordan man tar seg av dem. For andre klasser, tror jeg, kan det være noen som er mer i stand til å legge frem Ordet. Skjønner? Og det burde være klasser. La oss si nå, det kan liksom være en klasse fra . . . Minst tre klasser.

⁶⁹ Der burde være en klasse for de aller minste, som kan være fra omkring femårsalderen. Og alle de andre under dette kan bli oppbevart hos sin mor og tatt til barneværelset hvis det blir nødvendig under forkynnelsen, hvis de fortsetter å holde det gående. Det er dette barneværelset der bak er for.

⁷⁰ Og jeg tror at klassene burde bli inndelt med de små barna fra fem eller seks år gamle, opp til åtte eller ni, ti, noe i likhet med det. Og så fra ti år opp til femten kan være i tenåringsklassen. Og så voksenklassen fra de som er over femten, fordi de . . . hvis de er gamle nok til å—til å . . . nå til dags kan de få seg en jobb, og de kan nesten stemme i den alderen; så de—de er i stand til å høre Ordet, og kan komme ut i møtesalen og få dette.

Hvem burde lærerne være?

⁷¹ Der har vi det, det er opp til dere å velge inn deres egne lærere. Og dere skulle gjøre dette, innsett dem der, velg noen. Og kom sammen med menigheten, og si: “Hvem er . . . Hvem her føler seg ledet av Herren?” Og få så en kvalifisert lærer. Og la det så bli gjort. Det er nødt til å være en nøye oppgave, brødre. Dersom læreren ikke kan kvalifisere seg til det, skift da lærere.

⁷² Når stunden kommer, da jeg er underlagt Gud, hvis jeg føler på en måte at Orman Neville ikke mer kan kvalifisere seg til å være pastor her, vil jeg nevne det for menigheten. Når jeg ser en ting her, tror at dere diakoner ikke kunne kvalifisere dere til å være diakoner, vil jeg nevne det for menigheten, at: “Jeg finner ut der er en viss diakon her som gjør noe han ikke skulle gjøre, og han overholder ikke sine forpliktelser,” og så videre slik som det, eller en tillitsmann eller hvem det enn er. Jeg kan ikke stemme det inn eller ut, menigheten må gjøre det, men jeg kommer ganske visst til å legge det fram for menigheten. Skjønner, fordi det er slik det burde gjøres. Det er på den måten jeg forventes å være, som oppsynsmann, jeg forventes å se etter og finne ut hva som foregår. Vi skal til Himmelen, ikke her ute et eller annet sted til en samling eller et eller annet for å ha mye moro og løpe ned hverandre, og spille baseball. Vi håndterer her den mest dyrebare tingen som er på jord, Guds Ord, og det skulle praktiseres i gudfryktig orden.

Hvem burde lærerne være?

⁷³ Det er opp til dere å plukke ut dem. Men jeg ville valgt, til babyene, ville jeg valgt en eldre kvinne, en som kan gjøre dette. Men til tenåringene ville jeg ha en lærer som er streng, og ikke bare drar ut her og har varme wienerpølser. Dette ville være helt i orden hvis de ønsker å dra ut og ha en varm wienerpølse, men bare legg alle ting til rette for. . . La det dreie seg om Ordet, få noen som er i stand til å holde Ordet. Og det kommer til å være, denne menigheten står ikke for. . . Varm wienerpølse er helt i orden, og—og små utflukter som dere ønsker å ta sammen og fellesskap, det er fint, det—det er hva dere skulle gjøre for å more barna. Men på dette stedet *her* inne, er dette Guds Ord. Varme wienerpølser er når dere kommer sammen, eller noe som det, men ikke inne i dette Guds Hus. Og disse vet, selvfølgelig vet vi at vi ikke tror på denne her tåpeligheten med—med—med selskaper og alt mulig slik som det rundt her, vi—vi. . . dere vet bedre enn det.

Hvem burde være over søndagsskolen for å holde den i orden?

⁷⁴ Søndagsskolelederen. Og det er det som er hans oppgave. Det er ikke meningen han skal ha noe å gjøre med diakonene, tillitsmennene, pastorene, eller noen andre, han har sin egen tjeneste. Hvem deres søndagsskolelærer er, vet jeg ikke. Men det forventes at denne søndagsskolelæreren skal se til at hver klasse er på sitt sted, og hver lærer er tilstede, eller sette en annen lærer i stedet for denne læreren hvis de ikke er der den dagen.

⁷⁵ Så like før søndags. . . Mens undervisningen pågår, skal søndagsskolelederen gå innom og ta imot offergavene som de har hatt der inne (deres søndagsskolekollekt), og rapporten om hvor mange som var til stede, hvor mange

Bibler de hadde i denne klassen, og så videre, og lage en rapport om det. Og deretter stå foran forsamlingen like før forkynnelsen, når han gis anledningen til å gjøre det, når de har søndagsskolerapporten etter søndagsskolen er over: fortelle hvor mange lærere, hvor mange som var tilstede, hvor mange hele søndagsskolen totalt, den hele—hele summen av offergaver, og så videre slik som det. Det er ikke meningen at diakoner, tillitsmenn, pastorer skal gjøre dette. De har ingenting med det å gjøre, dette er søndagsskolelederens jobb.

⁷⁶ Og så hvis han ser at søndagsskolen trenger visse ting, da skal han legge fram dette for—for tillitsmannsstyret, og tillitsmennene har et møte om det, først. Og så tillitsmennene, hvis de ser at det er tilstrekkelige midler og så videre, gjennom kassereren, da kan dette kjøpes; hvis han ønsker et eller annet av litteratur, eller hva det enn er, eller noen Bibler eller noe, en Bibel de ønsker å kjøpe til den, vet dere, som kan finne de fleste ordene og sitere de fleste Skriftstedene, en premie eller noe de vil gi bort slik som det, presang, og de ønsker å kjøpe den gjennom menigheten. La så dette bli lagt fram for—for diakonene . . . og la så dem finne ut om det er—om det er—om det er i kassen. Skjønner?

⁷⁷ Og da tror jeg de fem spørsmålene på dette er i orden.

På det neste nå, er:

Broder Branham, når det gjelder respekt for menighetens orden, har vi prøvd å opptre i overensstemmelse med måten vi forstår forordningene gitt ved innvielsen av den nye kirken. Og ved å gjøre det, har noen blitt sinte og forlatt menigheten. Og andre vil ikke høre på noe vi sier, spesielt barna. Vi har snakket med foreldrene om deres barn, og de vil ikke ta seg av dem. Nå, har vi misforstått? Eller, griper vi det an på en gal måte? Takk.

Nå, la meg svare på dette på den rekkefølgen det kommer.

Når det gjelder respekt for menighetens orden, har vi prøvd å opptre i overensstemmelse med måten vi forsto det gitt ved innvielse av den nye kirken.

⁷⁸ Nå, dette er korrekt, dere gjør det riktig. Nå, dette må være diakoner, antar jeg, for det er rett her, det er en diakons jobb. Ja vel.

Og ved å gjøre det slik, har vi ofte . . . folk har ofte blitt sinte på oss.

⁷⁹ De blir det på meg også! De vil bli det på ethvert menneske. Skjønner? En person som blir det, ja da er det noe galt med den personen. De har det ikke rett med Gud, for Kristi Ånd er underlagt Kristi undervisning, Kristi hus, Kristi forordning. Skjønner? Og enhver mann som . . . eller enhver kvinne, eller noen person, barn, som blir sinte på en gudfryktig

diakon som ber dem å være . . . og, eller enhver forelder blir sint på en diakon . . . Sant å si, vi vil gjerne ha alle vi kan få inn i menigheten; men hvis det ellers bare skaper vanskeligheter et eller annet sted, da er der en torn eller “ugler i mosen” som vi pleide å si det. Den personen har det ikke rett.

⁸⁰ Hvis de drar, er der bare én ting å gjøre: la dem gå, og be for dem. Skjønner? Så drar kanskje en av diakonene til deres menig- . . . eller, drar til deres hjem en gang og finner ut hvorfor de dro sin vei, og spørre dem hva som var galt. Så, og hvis de . . . Se om du kan bli enig med dem. Hvis du ikke kan, ta da med deg to eller tre vitner, for at de kan forstå. Hvis de så ikke kan forstå, da blir det meddelt fremfor menigheten hvis de er et medlem i menigheten her. Så blir de . . .

⁸¹ Og hvis de ikke er menighetsmedlemmer, for de er jo ikke medlemmer av denne forsamlingen, er de *nødt* til å være lydige. Se, de—de må høre på våre forordninger her, fordi dette er menighetens orden. Dette er ting vi ikke ønsker å gjøre, ting som jeg ikke liker å gjøre, men det er ting som er *nødt* til å gjøres. Og jeg gir meg til kjenne: og gir dem beskjed her ved dette lydbåndet, at det er meg, de kan høre meg tale og vet at det er meg, ikke dere menn. Dere har stilt *meg* disse spørsmålene, og jeg svarer dere så godt som jeg kan ut ifra Guds Ord.

⁸² “Nå, hvis disse menneskene blir sinte og drar bort fra dere, hva sier Skriften om det, broder Branham?”

⁸³ “De dro bort fra oss fordi de ikke var av oss.” Og det avgjør det. “Forlot menigheten,” det var det de gjorde. Ja vel.

Andre vil ikke høre på noe av det vi sier, spesielt barna.

⁸⁴ Barna forventes å kjenne til disiplin. Det skulle de få i hjemmet. Men til og med om det gjelder mine, mine egne barn når som helst de kommer inn hit, om de blir urolige, ønsker jeg ikke dere skal gjøre forskjell; Sara, Rebekah, Joseph, Billy eller hvem det måtte være. Gi meg beskjed, så skal jeg ta meg av det. Hvis de ikke kan oppføre seg, da skal de holde seg borte fra menigheten inntil de virkelig lærer å oppføre seg. Dette er ikke en tumleplass, dette er Guds hus. Dette er ikke et sted for å leke, og drive med skateboard, og skrive lapper, og le, og lage bråk, dette er Guds hus; skal utføres gudfryktig.

⁸⁵ Man kommer hit for å tilbe, ikke engang for å besøke. Dette er ikke en—dette er ikke en piknikplass, dette er ikke et besøkssted; dette er den Hellige Ånds besøkssted, hører på hva Han har å si, ikke på hverandre. Vi kommer ikke hit for å ha samfunn med hverandre, vi kommer hit for å ha samfunn med Kristus. Dette er et hus for tilbedelse. Og barn må være disiplinert, og hvis de er . . . av sine foreldre. La det bli kjent! At hvis disse diakonene . . . Hvis barnas foreldre ikke vil høre på hva diakonene sier, da skulle disse foreldrene selv bli irettesatt.

Vi har snakket med foreldrene om barna, og de vil ikke ta seg av dem.

⁸⁶ Hvis de er medlemmer av denne menigheten, da skulle en ta to eller tre med seg og innkalle denne forelderen til et privat møte, inne på et av kontorene. Jeg bryr meg ikke om hvem det gjelder, om det er meg, om det er broder Neville, om det er Billy Paul og hans lille gutt, om det er broder Collins og ett av hans barn, eller noen av dere andre. Vi er... Vi elsker hverandre, men vi er forpliktet overfor Gud og dette Ordet. Om det er Doc, det... uansett hvem det er, så skal vi innkalle hverandre og være ærlige mot hverandre. Hvordan kan Gud noensinne handle med oss hvis vi ikke er ærlige mot hverandre? Hvordan skal vi være ærlig mot Ham? Skjønner?

⁸⁷ Dette er en befaling, vi er nødt til å holde orden i Guds hus! Og det forventes at diakonene vet hvorledes det gjøres. Skjønner? Og det er grunnen til at jeg nå gir dere beskjed, om å holde dem og ta tak i dette. Og dette, hvis man gir foreldrene beskjed, og de ikke vil høre på dette, vil ikke høre på det, ta da med deg en annen diakon eller en av tillitsmennene, eller en eller annen pålitelig person fra denne menigheten, og inkall... ta deres tillits-... Ta deres diakonråd, alle deres diakoner sammen, og si: "Broder Jones, broder Henderson, broder Jackson," eller hvem det enn kan være, skjønner, "deres barn oppfører seg ikke skikkelig, vi har fortalt dem både to og tre ganger om barna deres, og de vil ikke høre på det."

⁸⁸ Innkall så broder Jones eller broder *Hvem-det-enn-er* og si: "Broder Jones, vi har innkalt deg her til et møte. Vi elsker deg, og vi... du er en del av oss, du er en av oss. La meg bare sette på dette bestemte lydbåndet og hør hva broder Branham sa om det, skjønner. Nå, vi har bedt deg om å få disse barna til å oppføre seg skikkelig. Skjønner? Hvis de ikke oppfører seg skikkelig, og dere ikke kan få dem til å oppføre seg skikkelig i menigheten, overlatt dem da til en eller annen mens dere kommer til menigheten inntil de lærer hvordan man skal oppføre seg i Guds hus." Skjønner? Men dette er en befaling, og den er nødt til å utføres! Skjønner?

Nå, det andre spørsmålet fortsetter.

Nå, har vi misforstått?

⁸⁹ Nei, sir. Dere har ikke misforstått, dette er korrekt. Jeg sier det igjen, befalingene. I hæren, spør de deg ikke: "*Vil du gå og gjøre en bestemt ting?*" Hvis du er i hæren, blir du *nødt* til å gjøre det. Skjønner? Og det er slik det er i... Jeg er nødt til å forkynne Evangeliet. Jeg er nødt til å stå for Dette uansett hva andre menn og mine brødre og så videre sier om Det, jeg er nødt til å gjøre dette. Jeg kommer om nødvendig til å såre følelser og sette mennesker på plass, men hvis jeg...

⁹⁰ Dere ønsker ikke å bli som Oswald. Skjønner? Hvis du ikke kan være uenig med en mann og ting, og fremdeles ha de samme følelsene for ham etter at dere har gitt hverandre hånden, da er det noe galt med deg. Hvis jeg ikke kan være uenig med en mann (meget, fra den ene til den andre) og fremdeles tenke like mye om ham som—som Kristus ville, da er det noe galt med min ånd, jeg har ikke Kristi Ånd. Skjønner?

⁹¹ Hvis han sier: “Vel, broder Branham, jeg—jeg tror at din lære er *dette, hint.*”

⁹² “Ja vel, broder, la oss komme sammen og drøfte det, du og jeg. Vi tar det selv. Vi går over hit inn i dette rommet for oss selv, vi tenker gjennom det.” Og han bare taler meget skarpt til meg, så er jeg nødt til å si ting tilbake til ham. Hvis jeg i mitt hjerte ikke kan føle det samme for ham, at “han er fremdeles min broder, og jeg prøver å hjelpe ham,” da vil jeg aldri hjelpe ham, der er ingen måte for meg å hjelpe ham på. Hvis jeg ikke elsker ham, hvilken nytte er det å gå over dit? Si til ham: “Det viktigste først, broder, jeg elsker deg ikke, og la meg få dette ut av mitt hjerte rett her før vi går inn dit, fordi jeg kan ikke hjelpe deg før jeg elsker deg.”

⁹³ Og dette er rett, og det er måten. Ser du, fortsett, dere har gjort det helt rett, det er slik det skulle være. Dere har ikke misforstått det.

Griper vi det an på en gal måte?

⁹⁴ Nei, det er den rette måten å utføre dette på. Hold orden! Fordi det er stadig. . . Nå, små barn og mødre, små babyer og ting, de—de skriker, og hvis de holder på å skrike for mye og forstyrer pastoren deres der oppe, husk, dere er hans livvakter, dere er hans Evangelielivvakter. Skjønner? Og hvis det forstyrer Herrens budskap, da er dere diakoner, hva skal dere gjøre? På samme måten som når, mennesker taler i tunger, han er forpliktet. Og en mann som forkynner, han er forpliktet overfor Ordet, han er forpliktet overfor disse tingene. Hver eneste en av dere er forpliktet overfor en tjeneste, og det er—og det er akkurat det vi er—vi er her for å gjøre.

⁹⁵ Nå, vi ønsker ikke å vente for lenge, og jeg vet jeg har en avtale om noen få minutter, så jeg vil—jeg vil bare prøve å skynde meg så fort som jeg kan.

Broder Branham . . .

Der er tre, to spørsmål på dette kortet her.

Broder Branham, hva skulle fremgangsmåten være ved å ta opp offer i menigheten til folk? Hvordan skulle dette gjøres?

⁹⁶ Jeg mener at det å ta opp offer i menigheten til folk ikke skulle gjøres med mindre det er til deres pastor. Og jeg mener at hvis en eller annen kommer inn etter almisse, eller noe som det, at. . . Eller noen i—i virkelig nød, for eksempel en av våre

medlemmer her, vår menighet, la oss si en av våre brødre, og de har noen vansker; vel, jeg mener dette da skulle bli gjort kjent fra talerstolen, og la pastoren gjøre dét, jeg tror det er hans plikt å gjøre dét; en broder som er i behov av noe, la ham legge det fram for menigheten, hvis den ønsker det skal tas på den måten.

⁹⁷ Hvis det er noen som er i nød og—og man så ikke ønsker å ta opp et offer til personen som er i nød, la da styret komme sammen og bli enige om en bestemt sum fra kassen som de ønsker å gi til denne personen. Men hvis det da er lite i kassen, og de har ikke råd til å gjøre det, da må det tas opp, vel, la—la det. . . la det bli diskutert i styret, som gir beskjed til pastoren, og la pastoren be om denne bestemte tingen. Si: “Nå, i kveld (Vår broder Jones, han hadde en—en fryktelig ulykke, huset hans brant ned.), og i kveld, som kristne, går vi sammen, for at hver enkelt av oss kan gi et offer om det vi kan gjøre for å hjelpe broder Jones med å få seg hus igjen.” Ser du, eller—eller hva det enn er. Skjøner, vi må. . . vi gjør dette. La dette bli sagt fra talerstolen, dét er måten å gjøre dette på. Og la så offeret bli innlevert, og gi dem så over til menighetens kasserer. Og dette offeret utbetales gjennom menighetens kasserer, og gis til dem. Og—og gi personen en kvittering på dem, for jeg vet ikke om det er skattefritak eller ikke; jeg antar det er for noe slikt.

⁹⁸ Nå, men når det er slik at det for eksempel kommer en—en fremmed inn, en fremmed kommer inn som om han er. . . En mann kommer inn og sier: “Vel, vet dere hva? Jeg—jeg—jeg er på reise og jeg punkterte et dekk, og jeg ønsker et nytt dekk. Ta opp et offer til meg i kveld til et nytt dekk.” Nå, dette skulle ikke gjøres. Nei, dette skulle ikke gjøres. Og hvis det synes å—hvis det synes å være en verdig ting, til noen som dere kjenner, kunne styret komme sammen og angi et bestemt pengebeløp fra kassereren til å kjøpe et dekk til mannen eller hva det enn var. Eller hvis det er lite i menighetskassa, og det er bestemt av styret at disse. . . Pastoren skulle ikke ha noe med dette å gjøre, det er forventet at diakonene skulle gjøre dette, ser dere, eller styret. Og nå hvis dette. . . Hvis det blir vedtatt, overgi det da til pastoren, pastoren kunne ta ofringen. Men, legg merke til, hvis det er en fremmed, det er en nødsituasjon, en kar trenger litt penger og dere føler at det er til en berettiget sak, (nå dette er min mening), hvis det er til en virkelig berettiget sak og dere vet det er til en berettiget sak. . .

⁹⁹ Nå, først, hvis dere går opp dit og ser i bøkene mine hjemme, om folk som kommer innom og sier: “Jeg er pastor *Det-og-det* fra *den-og-den* menigheten, og jeg—jeg hadde noen vansker nede i veien her, og jeg—jeg trenger et sett med dekk,” og visste at jeg nettopp kom inn fra møtet og hadde et offer, eller et eller annet slik som det, gir jeg det til ham, nesten, for å gå og få seg et sett

med dekk. Og ser i referatet: der var aldri en forkynner som det, aldri bodd på sånt et sted. Og der er ti eller tjue tusen dollar i bøkene i fra disse årene som jeg har gitt bort slik som det, vet ikke noe om dem hvor de var fra. Kom til å finne ut, andre forkynnere sier: “Å, han snøt meg for *det-og-det* og *slik-og-sånn*.”

¹⁰⁰ Nå, menigheten står ikke ansvarlig, bare for sine egne. Det er riktig. Sine egne, er de ansvarlig for.

¹⁰¹ Men hvis det synes å være en verdig sak, og så hvis dere, den, hvis dere tillitsmenn kanskje kunne si: “Vel, vent nå et øyeblikk. Denne mannen, der *er* han, hans bil der nede, dette er, hendte virkelig, og *dette*. Det angår ikke vår menighet, ser dere, men det er.” Så, hvis de ønsker å gjøre det slik, og ville si noe spesielt om en utenforstående . . .

¹⁰² Ikke våre egne, nå, skjønner, ikke våre egne folk, våre egne folk tas opp rett her blant sine—sine egne, sine brødre her, skjønner.

¹⁰³ Men hvis det er en eller annen utenfra, og en kar sier han er sulten eller . . . og noen ønsker å gi fra egen lomme og gi ham litt almisse, så er det opp til deg, men jeg taler om fra menigheten. Og hvis så menighetsfolket blir *bedt* om å gi, da . . .

¹⁰⁴ Nå, hvis dere fikk en evangelist, selvsagt, her inne til å forkynne, da tar dere . . . dere . . . dette er underforstått før han kommer, skjønner dere, at dere vil gi ham en offergave, eller betale ham lønn, eller hva han enn ønsker å gjøre.

¹⁰⁵ Men hvis så denne personen er her, og det er til en berettiget sak, og pastoren . . . og styret ville ønske å samtykke og gi pastoren beskjed om det, la så pastoren si: “En *den-og-den* person sitter her, vi kjenner ikke mannen, han kom inn og han spurte oss om . . . han sier hans barn er sultne. Vi har ikke fått tid . . . vi har ikke hatt tid til å undersøke påstanden.” Skjønner?

¹⁰⁶ Hvis der er noe som dette, da er våre—være . . . Hvis der er noe iblant våre egne, drar våre—være egne diakoner og undersøker disse kravene. Skjønner? Og hvis det da er verdig, så gjør det. Hvis det ikke er verdig, ikke gjør det, er ikke nødt til det. Men hvis det nå er en mann her, la da pastoren deres—deres si: “Nå, tillitsmannsstyret sa til meg at de ikke kjente denne personen. Men mannen sitter her, han sier hans navn er Jim Jones,” eller hva det enn kunne være, “og han sitter rett her. Ville du reise deg, herr Jones? Nå, herr Jones, ved møtets slutt, så stå like ved bakkdøra der, der man går ut. Og hvis noen mennesker føler i sitt hjerte, eller noe dere ønsker å gjøre for denne mannen, så gi det til ham når dere går ut.” Er dette forstått, nå?

¹⁰⁷ Fikk du dette på din? Til disse som lytter på lydbåndet . . . Og en av . . . Broder Collins mistet det på sitt lydbånd. Jeg ønsker å gjeninnsette dette sitatet igjen hvis . . . for han er en av diakonene.

108 Hvis—hvis der er noe om, en mann kommer inn som dere...og er i nødssituasjon og han ønsker et offer fra menigheten, la tillitsmennene eller diakonene komme sammen, og la de...komme sammen, og treffe denne avgjørelsen, og fortell så pastoren at det kanskje kunne gjøres slik som *dette*. La dem...La pastoren si at "Denne bestemte mannen," nevnt ham ved navn, "vi kjenner ham ikke. Og våre retningslinjer her er å undersøke før vi tar opp offer til folk, og, det er, til våre egne. Men denne mannen her, sier han er knekt, han har hatt en nødssituasjon, han har syke barn, han, prøver å få tak i medisin til sine barn," eller hva det nå kunne være, en nødssituasjon. "Nå, han er rett her, vil du reise deg, sir?" Skjønner, og la ham reise seg. Og si: "Nå ser dere folk hva... hvem han er. Nå, ved denne møtets slutt skal denne mannen stå der ved hoveddøren, og folk som går ut, som føler at dere ønsker å bidra til dette, er det fritt opp til dere; vi bare kunngjorde det i menigheten." Man påtvinger det ikke, man bare kunngjør det. Ser dere, dette er gjestfrihet overfor en fremmed. Skjønner? Forstår dere nå? Ja vel.

109 Jeg tror det avgjør det spørsmålet.

Hva med lydbåndene? Nå. Ettersom...Hva med lydbåndene? Det har et spørsmålsteget. **Ettersom, mange skriver til kontoret og klandrer deg for behandlingen av lydbåndene. Også, om andre rundt menigheten som selger lydbånd, hvis herr Maguire må betale lisensavgift på dem.**

110 Ja vel. Lydbåndene er ved et avtaleforhold. Og hvis jeg... Jeg vet ikke helt nøyaktig når avtaleforholdet er utløpt, men tillitsmennene, dette vedkommer tillitsmennene; ikke diakonene, tillitsmennene; ikke pastoren, tillitsmennene. Tillitsmennene, svært så ofte skriver de—de en kontrakt, som jeg forstår det. Og hvis dette—dette er galt, da korrigerer tillitsmennene. Disse tillitsmennene har en avtale med personen som lager lydbåndene, og lydbåndene er franchisebelagte.

111 Ingen andre kan lage lydbånd med mindre det tillates av personen som har franchiserettigheten, og de kan ikke selges med mindre det er tillatt av personen som har franchiserettigheten, fordi dét er loven, skjønner, det er franchiserettigheten som holder den. Skjønner? Og hvis fran-...den som sitter inne med franchiserettigheten ønsker å la *Den-og-den* lage lydbånd, så er det opp til ham. Hvis han ønsker å la alle lage lydbånd, er det opp til ham; hvis han ønsker at alle skal selge lydbånd, er det opp til personen som holder franchiserettigheten. Han skulle ha et—et lite nedskrevet ark som er undertegnet av franchiseinnehaveren for å lage og selge lydbånd, fordi da er han riktig i henhold til loven. For hvis han ikke, mannen, har franchiserettighet på det...Du risikerer, du selv, en...(Hvis der skulle være en—en regel-stridig person som ønsket å skape noen

vanskeligheter, kunne han virkelig gjøre det.) overtrer man den franchiserettigheten, for det er akkurat som en copyright, forstår dere, samme tingen. Man har ikke lov til å gjøre det; det er en stor mulkt for å gjøre det.

¹¹² Så hvis folk lager lydbånd, har de kanskje en avtale med herr Maguire som—som har . . . som—som trekker lisensavgifter på lydbåndene. Og nå . . . og jeg kjenner ikke til dette, for jeg er ikke nok hos dere her til å vite hva disse tingene er, og hvem det ville vedrøre. Jeg antar at herr Maguire fremdeles har den, fordi der ute, jeg er i California eller Arizona, hvor jeg befinner meg, forstår jeg de fremdeles kjøper lydbånd fra California. Broder Sothmann, svigerfar til herr Maguire, som er vår broder her i menigheten. Jeg tror at herr Maguire fremdeles har den, franchiserettigheten på det.

¹¹³ Og nå, der har vært klager hele tiden vedrørende det å produsere lydbåndene. Nå, når der er en klage på noe som vedrører denne menighetens finanser, er det en absolutt plikt for tillitsmennene å se til at denne saken blir oppklart. Skjønner? Der skulle ikke, på noen måte, være noe som helst.

Nå ser dere her, det står på dette kortet her, at:

De skriver til kontoret og klandrer deg.

¹¹⁴ For å si det som det er, har jeg hatt mange brev om det, og ønsker å vite hvorfor de ikke kan få lydbåndene sine. Nå, dere vet deres avtale med den som holder franchiserettigheten, som jeg forstod . . . Lydbåndene, jeg—jeg ønsker ikke ha noe å gjøre med dem, jeg selv, hvis noen kan bruke lydbåndene til å fremme Evangeliet: “Amen!”

¹¹⁵ Men, først, begynte broder Roberson og dem å lage dem, broder Beeler og flere av dem begynte å lage dem; og deretter laget de to karene, broder Mercier og broder Goad, dem i årevis; og, selvsagt, når hver enkelt av mennene hadde laget dem, har der vært klager på alle sammen. Men, tilsynelatende i den senere tid, har der vært en stor klage på at man ikke får lydbåndene sine. Folk har ringt meg opp fra hele landet. Og så enda en, som, er å bruke lydbånd om igjen som spiller én ting ett øyeblikk og spiller av på en annen, noe annet, og så kan man ikke engang forstå hva det er.

¹¹⁶ Nå, disse menneskene som betaler for disse lydbåndene skulle få et fullgodt lydbånd. Jeg bryr meg ikke om hva de må gjøre for å få tak i det, vi ønsker å se til at våre kunder og våre brødre (da de er våre kunder og våre brødre, og så videre), de må ha et “tipp topp” lydbånd. Nå, dere tillitsmenn ta dere av dette, slik at disse menneskene blir fornøyd. Hvis de ikke er fornøyd, må pengene deres sendes tilbake til dem øyeblikkelig.

¹¹⁷ Og noen har ringt meg, og sier de hadde ventet i månedsvis på lydbånd. Nå, jeg vet ikke hvordan broder Maguire passer dette. Jeg—jeg kjenner ikke noe til dette, ettersom jeg ikke vet

noe om det. Og jeg. . . Det er ikke min sak å vite noe om dette, det er hans sak sammen med dem og tillitsmennene. Og jeg prøver ikke å gripe inn, men jeg forteller dere bare hva loven om det innebærer. Skjønner? Loven om det innebærer at disse lydbåndene, fra det tidspunktet de bestiller dem, skulle dem lydbåndene skal være på vei innen en dag, eller tre, eller fire, eller fem dager; etter at de bestiller dem lydbåndene, må det være i posten ellers kunne lisensen bli sagt opp når som helst når disse ordrene ikke følges opp. Ser dere?

¹¹⁸ Nå, og hver sjetten måned eller hvert år, forventes det at denne fornyes, denne avtalen forventes å bli fornyet. Det forventes at dere møtes på denne *bestemte* datoen som denne lisensen sier at dere må møtes. Og så forventes det å skje, det vil si, det forventes at andre mennesker kommer inn på den tiden, og det forventes at dere underretter andre som har forhørt seg om lydbåndene, og kom inn med deres avtale og sett dere og drøft det.

¹¹⁹ Nå, disse ordrene må bli utført! Skjønner? Og det må bli utført rett, fordi det er en misnøye. De klaget på Leo og Gene, de klaget på alle, det er klage på broder Maguire, og det kan bli en klage på noen andre, men la oss finne ut hva denne misnøyen er.

¹²⁰ Nå, men når lydbåndene begynner å hope seg opp, kasser med dem, brev i dusinvis strømmer inn, og de. . . Se, det faller ikke tilbake på lydbåndprodusenten, det rammer meg. De skjeller alltid meg ut for det. Nå, det er min plikt som en kristen å se til at folk får det de betaler for, og jeg ønsker dere tillitsmenn skal se til at de får det. Om de må betale mer, få et bedre lydbånd, få en bedre maskin, vi ønsker noen til å lage dette lydbåndet som lager det rett. Det er vår interesse. Lydbåndet må bli laget rett! Og kunden må bli fornøyd, eller stopp hele lydbandsaken fullstendig, vi vil ikke ha noen lydbånd, la bare hvem som helst lage dem som ønsker det. Men hvis de skal ta betaling for dem, la dem se til at de får det de betaler for, for dét er kristendom. Det er ikke mer enn å gjøre. . .

¹²¹ Og når de kommer hit for å lytte til Evangeliet, ønsker jeg å gi dem det beste jeg vet å gi dem, ser du, og når de kommer hit ønsker jeg dere ser til at enhver og alt praktiseres. Det er grunnen til at jeg gir dere diakoner, tillitsmenn og pastorer beskjed her i kveld om at dere må utføre dette til punkt og prikke, fordi folket kommer hit for å finne Gud, og vi må ha disse tingene i orden.

¹²² Og likeledes må lydbåndene komme på plass. Om de må forlange mer, hvis de har andreklassens lydbånd som de fører, få da tak i bedre lydbånd. Hvis dere må forlange mer for dem, forlang mer for dem, la personen få hva de betaler for.

¹²³ Jeg er ikke interessert i én smule lisensavgift, ikke én penny, og heller er ikke tabernaklet interessert; jeg ønsker ikke dere skal være det. Ikke vær interessert i det, i—i

lisensavgifter. Hvis de skulle betale noe, tror jeg dere ville måtte ta litt lisensavgift på grunn av det blir laget her måtte. Jeg tror det var noe de sa, herr Miller, og dem, om loven, vi hadde, ta visse lisensavgifter og så videre. Det er opp til dere alle å ta dere av dette. Jeg er ikke, har ikke noe å gjøre med—med hvordan dette er satt sammen; alle dere tar dere av det. Jeg kan ikke ta meg av alt sammen, jeg bare sier dere måten det skulle være og må drives. At. . . Og dere oppfattet, jeg sa “må bli drevet” Så vi ønsker dette fungerer rett.

¹²⁴ Og hvis de må ha en bedre maskin til å ta det opp, da få tak i en bedre maskin. Hvis det må være. . . Nå, jeg sa til dem, jeg sa: “Hvert møt-. . . misjon som jeg drar ut på feltet, før jeg drar, informerer jeg dere hvilke prekener jeg kommer til å forkynne om der ute, noe som jeg allerede har. . .” Og jeg lovet dere alle sammen, noe som jeg kommer til å spille inn på nytt igjen søndag kveld, at: “Før jeg forkynner noe nytt budskap, ville det komme fra dette tabernaklet først, fordi de synes å få et bedre opptak.” Husker dere det? Når jeg så kommer hit, forkynner budskapene mine, går da ut der bak og underretter lydbåndmannen hvilke møter. De spør meg: “Hvilke? Hva skal du forkynne?” Jeg fortalte ham: “Denne kvelden vil jeg om *det-og-det*, *denne* kvelden, *det-og-det*,” slik at de kan ha det i stand og klar til at kunden kan få det rett der; få det rett med seg, et bedre lydbånd enn de har der ute i møtet, fordi det er laget rett her i tabernaklet hvor akustikken er god. Skjønner?

¹²⁵ Nå, ved å reise nå inn i dette store evangelistiske, hva jeg nå kommer til å gjøre når jeg reiser til utlandet og slik, jeg kan ikke love dette, forstår dere, jeg kan ikke love at jeg forkynner mitt første budskap her. Fordi når man forkynner rundt omkring, budskapene, må man ha noe som er. . . Det blir ikke ferskt for en, og man kan ikke unngå at det ikke blir ferskt for dem som lytter til det. Man må gjøre et eller annet annerledes, forstår dere, å komme med det just som Budskapet er *der*. Men la dem sette opp en maskin på feltet, eller hva det enn er, som perfekt tar disse lydbåndene.

¹²⁶ Og lag et fullgodt lydbånd, og hvert lydbånd spilt av og sjekket før det blir sendt, ellers bare stopp hele tingen; ikke engang ha noe å gjøre, la enhver lage sitt eget lydbånd. Skjønner? Men få det gjort riktig, skjønner, slik at denne klagen stopper. Vi ønsker ingen klager i det hele tatt. Hvis der blir en klage, la oss ta oss av den, så får vi den ut av verden.

¹²⁷ Nå, jeg vil bare skynde meg så raskt jeg kan. Billy har omtrent to spørsmål til her, eller tre, så er vi ferdig.

Hvor langt, broder Branham, kan eller skulle en diakon gå for å holde orden i menigheten? Skulle vi holde orden eller vente til broder Neville sier til oss hva vi skal gjøre?

¹²⁸ Det er ikke broder Nevilles jobb, det er deres jobb. Skjønner? Dere sier ikke til broder Neville hva han skal forkynne om, hvordan han skal forkynne det. Ser du, det er deres jobb, dere diakoner, det er dere som skal gjøre dette. Dere tar dere av dette. Dette har ingenting å gjøre med broder Neville, dette er deres jobb. Skjønner?

¹²⁹ Nå, hvis en politimann er her ute på gaten, og han ser en mann som stjeler eiendeler bak i en bil, skulle han ringe borgermesteren og si: "Nå, borgermester, høyst ærede, sir, jeg arbeider for deg her i politistyrken; nå, jeg så en mann oppi gata her, han—han stjal noen dekk fra en bil i går kveld; nå, jeg bare lurar på, hva er din mening om dette?" Hmh! Ser dere? Se, det ville ikke være fornuftig. Ville det? Nei, sir. Hvis han gjorde noe galt, arrester ham.

¹³⁰ Og hvis et menneske gjør et eller annet galt her i menigheten, eller noen, stopp dem, snakk til dem. Ikke vær arrogant; men hvis de ikke vil høre, snakk på en måte slik at de skjønner hva du sier. Skjønner? Ser du, slik man sier til et barn, sier: "Gå dit bak," og det oppfører seg dårlig. Diakoner, bli på deres plass! Still... Der er fire av dere, stå to fremme og to bak, i disse hjørnene eller et eller annet sted som det. Og pass på virkelig nøye, for frafalne og alt mulig annet kommer inn slik som det, forstår dere. Og vær på vakt, kom dere på pliktens post og bli værende der, dét er deres sitteplass; eller stå rett ved veggen og hold øye med alle som kommer inn.

¹³¹ En diakon passer Guds hus. Kommer noen inn, snakk med dem; vær der for å hilse dem velkommen, håndhils på dem. Du er altså, politimannen: "Kunne vi vise deg garderoben?" eller "Ville du bli anvist plass?" "Kunne vi gi deg en sangbok eller noe?" eller "Nå ville vi like at du har det hyggelig her, og—og be, og—og vi er glad du er her sammen med oss i kveld." Før dem rett ned til en plass og si: "Har du lyst til å sitte nærmere, eller har du lyst til å være her bak?" eller hvor som helst ellers. Dét er gjestfrihet.

¹³² En politimann (eller diakonen) er et militærpoliti for hæren, høflighet, men dog med autoritet. Ser dere? Dere vet hva et militærpoliti er, er faktisk, hvis han utfører sine rettigheter, tror jeg han er akkurat som en prest. Forstår dere? Det er høflighet og så videre, men dog har han en autoritet. Ser dere, dere må rette dere etter ham. Ser du, han setter... Disse rekruttene kommer ut der og blir full, åh, han setter dem på plass. Og slik skal diakonen sette dem på plass.

¹³³ Nå, husk, diakonen er en politimann, og en diakons tjeneste er faktisk strengere enn en hvilken som helst tjeneste i menigheten. Jeg vet ikke om en tjeneste som er strengere enn diakonens tjeneste. Det er riktig, fordi han har en—han har en

virkelig jobb, og han er en Guds mann. Han er en Guds mann likeså mye som pastoren er Guds mann. Javisst, er han det. Han er Guds tjener.

¹³⁴ Tillitsmennene nå, for det første, er de under plikt ved Gud til å ivareta finansene og ta seg av dette, slike saker som det. Jeg fortalte dere om dem lydbåndene, og—og om andre ting her som foregår, om bygningen og reparasjoner, og ta seg av finansene og slikt, det er—det er dét de er tillitsmenn for: eiendelene, finansene og ting. Diakonene har ingenting med dét å gjøre. Og heller ikke har tillitsmannen noe å gjøre med diakonens tjeneste.

¹³⁵ Nå, hvis diakonen ønsker å be om tillitsmennenes hjelp med noe, eller—eller tillitsmennene diakonenes, og alle dere arbeider sammen. . . Men dette er pliktene deres, er tatt ut. Skjønner? Ja vel.

¹³⁶ Nå, nei, ikke spør broder Neville. Hvis broder Neville ber dere å gjøre noe, da er dette—er dette deres pastor, med høflighet og kjærlighet og så videre. . . Hvis han skulle si: “Broder Collins, broder Hickerson, broder Tony, eller en eller annen, ville du se etter hva som er galt der bak i hjørnet?” På pliktens post slik som dette, vet dere, som en ekte Guds mann.

¹³⁷ Husk, dere arbeider ikke for Branham Tabernacle, heller ikke arbeider dere for broder Neville eller meg, dere arbeider for Jesus Kristus. Skjønner? Dere. . . Det er Ham dere skal. . . Og Han—Han respekterer deres troskap akkurat det samme som Han gjør mot denne pastoren eller mot hvem som helst ellers, Han regner med din troskap! Og vi ønsker å vise vår troskap.

¹³⁸ Nå, noen ganger er det vanskelig. Det er hardt for meg å se en forkynner som sitter der som jeg elsker av hele mitt hjerte, er bare virkelig nødt til å si ham det; ser dere, men på en kjærlig måte, har jeg ut en hånd for å hjelpe ham. Men, skjønner, og de kommer til meg og sier: “Broder Branham, du er slik en vidunderlig person, hvorfor kan du ikke bare gå litt på kompromiss om denne dåpen og om *dette, hint* og det *andre*, og denne sikkerheten, og slangens sæd?”

¹³⁹ Jeg sa: “Broder, jeg elsker deg, men la oss nå ta- . . . kun ta Skriften og se hvem som har rett eller galt.” Se, jeg må være i stand til å . . .

¹⁴⁰ “Å, nå, broder Branham, jeg sier deg, du tar helt feil.” Skjønner, farer opp.

¹⁴¹ “Å,” sier jeg, “vel, kanskje jeg gjør. Da, hvis jeg gjør det, visselig (og du sier det til meg, du er . . . du vet hvor jeg tar feil), så vis meg hvor jeg tar feil.” Og jeg er villig til å ta imot, Ser du.

¹⁴² Det samme med: “Hei, du har ingen rett til å si til dette barnet at det skal sette seg ned.” Nå, diakonen er—er vokteren i Guds hus. Skjønner? Hvis dere nå. . . Han passer Guds hus og holder det i orden. Det er hva Skriften sier, og hvis dere har

noe annet som en diakon skulle gjøre, kom og fortell meg. Ser du, der er den samme tingen, men dette—dette er din plikt å gjøre dette, ja, bare bakk opp.

¹⁴³ Og dere skulle ikke spørre noen, dette—dette er bare deres plikt. Broder Neville spør ikke noen, menigheten trenger ikke å spørre. . . . Jeg mener, tillitsmennene trenger ikke gå og spørre broder Neville om—om han ønsker taket lagt på tabernaklet. Skjønner? Nei, nei, dette har ikke noe med broder Neville å gjøre, ikke noe med meg å gjøre, dette er for dere. Diakonene trenger ikke. . . .

¹⁴⁴ På samme måte for pastoren. “Hva skal du forkynne om? Jeg ønsker ikke du skal gjøre *dette*.” De har ikke noe med å si dette, han er underlagt Gud, ser dere, deres pastor. Og således hvis—hvis—hvis. . . . Broder Neville, han forkynner et budskap som Herren har gitt oss, og vi er alle samlet i dette. Og hvis jeg forteller broder Neville noe galt, holder Gud meg ansvarlig for det. Det stemmer. Skjønner? Så Gud er Sjefen for alt sammen. Skjønner? Og vi virker bare som Hans ambassadører, forstår dere, her nede i disse oppgavene.

Vær så vennlig og f- . . .

Neste spørsmål, og så tror jeg vi har ett til, og deretter vil vi—vi stoppe.

Vær så vennlig og forklar hvordan tungetalegavene egentlig skal virke i vår menighet. Jeg har gjort det. **Når kan menigheten bli satt i orden som. . . eller hvor skal gavene egentlig virke?** Vi har nettopp forklart det.

Egentlig hvor mange c-h-r-i-s-t-m-a. . . Kunne du se hva dette er? [Broder Billy Paul sier: “**instrumenter.**”—Red.] **Å. Instrumenter. Hvor mange instrumenter skal vi ha i menigheten utenom orgel og piano?**

¹⁴⁵ Vel, det kommer an på om dere hadde en strengemusikk, eller hva dere enn hadde, forstår dere. Jeg vet ikke hva dere har, hva dette betyr, jeg forstår det ikke. Men orgelet og pianoet er menighetens eiendel. Nå, hvis sanglederen skulle få en ide om å ha trompeter og kornetter og så videre slik som det, og noen er kommet inn i menigheten og de spiller på disse instrumentene. . . . Og de er i et orkester, og—og da selvfølgelig, da blir dette til deres tillitsmenn, å ta det opp med tillitsmennene og se om de har penger til å kjøpe instrumentene deres og så videre, eller hva det nå enn er slik som det. Jeg tror det er dét spørsmålet deres innebærer.

¹⁴⁶ Men hvis de har egne instrumenter, vidunderlig. Hvis de ikke har sine egne instrumenter, og de er medlemmer her i et orkester, ikke bare en person som smetter innom her og spiller en gang i blant og farer bort slik som det, det må være et orkester i menigheten. Menigheten vil ikke kjøpe en—en—en

trompet til en mann som spiller på den her og i morgen kveld et eller annet sted, og så et annet sted, og stikker innom en gang i blant og spiller litt. Nei, sir. Det må være et orkester rett her, ordnet orkester sammen med lederen, og da snakker menigheten med dem om å kjøpe instrumentene.

Vær så vennlig og forklar hvordan vi egentlig skal... hvordan vi diakoner kan holde folket i rett skikk i gudshuset før eller etter... Vær så vennlig og forklar. [Broder Billy Paul leser spørsmålet: **“Hvorledes skal diakonene holde folket rolig i gudshuset før og etter møte?”**—Red.] Åh, ja vel.

¹⁴⁷ Jeg ville foreslå dette, brødre. Nå, dette er en stor ting. Skulle ønske vi hadde mer tid til å bruke på dette, for det er—det er... det—det betyr noe for oss, ser dere. Nå, menigheten er ikke en... .

¹⁴⁸ Hvis dere ønsker å... Hvis dere en kveld ønsker å spole dette lydbåndet fram og spille det før møtene, slik at folket skal forstå det, så la dette bli spilt: kun denne delen av lydbåndet og ikke mer, kun dette. Hvilken som helst del av dette som dere ønsker spilt på grunn av en bestemt sak, bare fortsett å spole det til dere finner dette, og så spill det. Ser dere, for det er spørsmål.

¹⁴⁹ Nå, menighetens diakoner, og som jeg—som jeg sa, er menighetens politi. Men kirken er ikke et alminnelig møtelokale for—for felleskap og vennskap og lystighet. Kirken er et Gudshus! Vi kommer hit... Nå, hvis vi ønsker å treffe hverandre, la meg komme til ditt hjem, du komme til mitt hjem, eller dere går til hverandres hjem og treffer hverandre. Men kun å holde leven i kirken, og prating og ting som det, det er ikke riktig, brødre; vi kommer hit, vi får hele tingen ut av vår tanke. Dersom vi ville komme hit... .

¹⁵⁰ Se måten vi pleide å gjøre det for noen år siden. Søster Gertie var pianisten. Da jeg virket som pastor her, måtte jeg—jeg være pastor, diakon, tillitsmann, alt annet på en gang, ser dere, men jeg—jeg måtte gjøre det. Nå er dere ikke nødt til å gjøre det på den måten, skjønner, fordi dere har menn til å utføre dette. Men da... Jeg hadde dørvakter, broder Seward og alle dem ved døren. De hadde bøker stablet rundt om der ved døren, og satt på en stol, eller et eller annet. Og når noen kom inn, viste man stedet de kan henge kappen sin eller hjalp dem til sitteplassen sin, gir dem en sangbok og bad dem “å være i bønn.” Og så satt alle på plassen sin og ba stille inntil tiden for å begynne. Skjønner? Og så ved tiden for å begynne, kom søster Gertie, pianisten, opp der og begynte musikken før... når folket kommer sammen.

¹⁵¹ Jeg ville foreslå å ha organisten deres til å komme opp der med noe virkelig god musikk. Hvis ikke hun kan være her, ha det på lydbånd, og så spill det, eller et eller annet. Og ha

musikk, virkelig rolig musikk som spiller. Så . . . Og be folk . . . Og hvis folk begynner å prate og drive på slik som det, la en av diakonene komme opp til mikrofonen der oppe på prekestolen og si: “Sj, sj, sj,” slik som det. Si: “I tabernaklet her, ønsker vi—vi dere skal komme for å tilbe. La oss ikke lage støy nå, lytt til musikken. Finn plassen din, sitt ned, se og vær ærbødig, be eller les Bibelen. For, i dette hellige stedet her er hvor Herren er. Og vi ønsker at alle skal være virkelig ærbødig i tilbedelse, ikke skal farte rundt og prate før gudstjenestene. Kom sammen, og dere har kommet hit for å be til Herren. Skjønner? Enten vær i stille bønn, forstår du, eller les i din Bibel.”

¹⁵² Da jeg kom inn i Marble-kirken der oppe ved . . . Norman Vincent Peale, skjønner, dere har hørt om han. Og jeg gikk inn i . . . En stor psykolog, han er en lærer, vet dere. Og jeg gikk til hans kirke, jeg bare tenkte, der: “Jeg ønsket at mitt tabernakel skulle gjøre det igjen.” Dem diakonene står rett der ved døren akkurat når man kommer inn. De, selvfølgelig, de rekker deg en søndagsskoleseddel, og leder deg på plass. Han måtte tømme den tre ganger, vet dere, den rommer kun omtrent fire eller fem hundre, vet dere; og New York er et stort sted, og han er en populær mann. Og jeg tror de skulle ha en gruppe klokken ti og en klokken elleve, samme preken rett om igjen, nøyaktig samme gudstjeneste, samme papirarket. Men når de avsluttet, hadde de (tror jeg) fem minutter til å få kirken helt . . . Ingen andre kunne komme inn før de kom ut, deretter åpnet diakonene veien og den andre forsamlingen fyltes opp. De hadde disse gamle lukkede kirke-benkene, vet dere, de går inn slik som dette, og setter seg ned på de kirkebenkene der man åpner døren. Gammeldags, den har stått der i—i nesten to hundre år, tror jeg, den gamle Marble kirken.

¹⁵³ Og man kan høre en knappenål falle hvor som helst i denne kirken, og alle var i bønn i minst tretti minutter før i det hele tatt den første tangenten ble slått an på orgelet, preludiet. Ser dere? Og absolutt alle var i bønn. Jeg tenkte: “Hvor vidunderlig det er!” Så da denne forkynneren . . . Dette preludiet, omtrent . . . Jeg tror de spilte et preludium i omtrent tre til fem minutter, *Hvor stor Du er*, eller noe liknende, spilte det. Og deretter, da de gjorde det, stoppet alle å be, og lyttet til preludiet. Skjønner, det ble en forandring fra bønn til preludiet. Og deretter, da de spilte dette, så dirigerte korlederen koret. Så hadde de en fellessang og koret. Og deretter var de rede for søndagsskoleklassen sin. Skjønner? Og så—og så når det var over, var der ikke noe annet som foregikk en guddommelig tilbedelse, hele tiden, og det er dette vi kommer dit for.

¹⁵⁴ Og jeg tror det ville være en god ting hvis vår menighet . . . Og jeg sier bare dette, vi, allerede, vi vil gjøre det. Skjønner? La oss gjøre det. Hvis noen gjør noe, og sier, at: “jeg tror det

ville være en god ting.” Hvis det er en god ting, la oss da gjøre det. Skjønner? Vi ønsker ikke å forkaste noe som er bra, vi vil gjøre det, under alle omstendigheter. Skjønner? Og bare sett i gang og—og stå der oppe, og—og hvis de begynner en formiddag eller noe som det, folk som er på besøk, la da noen, eller en av—en av diakonene, eller noen gå opp der og si: “Det er blitt laget en regel her i tabernaklet. . .”

¹⁵⁵ Jeg vet ikke om de gjør det, kanskje—kanskje de gjør. Jeg er aldri her, forstår dere, jeg vet ikke. Jeg er aldri her før møtene.

¹⁵⁶ Og når de kommer inn og de begynner å snakke, da la noen gå opp dit og si: “Sj, sj, sj, bare et øyeblikk.” Skjønner? La—la. . . Få en liten søster, få henne opp dit og få henne til å spille denne musikken. Hvis ikke, ha det på lydbånd og få det ut der, ser du, med orgelmusikken. Og si: “Nå er vi. . . Der er en ny regel i tabernaklet. Når folk kommer inn hit, skal vi ikke hviske, snakke, men tilbe. Skjønner? Nå, om bare noen få minutter vil møtet begynne. Før det, så enten kun les i din Bibel, eller bøy ditt hode i stille bønn.” Og etter noen få ganger slik som det, vil de alle lære. Skjønner? Skjønner?

¹⁵⁷ Om dere hører noen snakke, og det så kommer ned til en, etter noen få ganger slik som det, etter en tid kommer man til et sted hvor noen, la oss si, ser noen som snakker, ingen andre snakker, skjønner, vel, da kan en av diakonene gå bort og si: “Vi—vi ønsker at dere skal tilbe i møtet.” Skjønner? Skjønner? Se, det er ikke et hus for å prate, det er et hus for tilbedelse. Skjønner?

Jeg tror det var det. **Vær så vennlig og forklar. . .** Ja. La oss se. Jo. **Vær så vennlig og forklar hvordan man. . . diakonene skulle. . . i kirken.** Jo, dette var alt. Det stemmer. Det var det.

Ja vel, nå, her er det siste.

Broder Branham, når vi har hatt anledninger på begynnelsen av gudstjenesten. . . Jeg er—jeg er. . . klag. . . Nei, . . . **vi har hatt klager. . .**

Det er skrevet virkelig smått. Og et “hadde klager,” er det ikke? [Broder Billy Paul sier: “Mh, hmh,” og fortsetter med å hjelpe broder Branham med å lese den lille skriften—Red.]

. . . hatt klager på begynnelsen av gudstjenesten. Vi har. . . La oss se. **Vi—vi—vi har sanger, vitnesbyrd, og bønner og bønnebegjær, solosang, og k-a-. . . kanskje får det. . . kommer inn i budskapet klokken elleve, til. . . eller senere, men har ikke alt for mye tid til Ordet. Noen av folket blir urolige og må dra før det—det er, er. . . før—før det er over. Det er. . . Vær vennlig å klarlegge hvor mange sanger, og hvilken tid man skal begynne med budskapet. Og noen—noen ganger har vi bønne—bønne begjær, og det ender opp i et vitnemøte, noen ting som—som ikke er. . . synes liksom ikke rett på det tidspunktet.**

158 Nå, jeg håper jeg har fått tak i dette. Billy forsøker å hjelpe meg her. På lydbåndet, kan hende man...noen på møtet, i gudstjenesten, hører på hva dette var, så er det Billy som forsøker å hjelpe meg å lese det fordi det er skrevet svært, svært smått, og jeg kunne ikke finne ut av det. Jeg fikk tak i selve tanken, den er, slik: "Hvor mange sanger skulle vi synge før vi starter gudstjenesten, og hvilket klokkeslett skulle gudstjenesten begynne?"

159 Nå, for det første så ønsker jeg å gjøre er en tilståelse her. Og når jeg gjør feil, ønsker jeg å innrømme at "jeg gjør feil." Skjønner? Og jeg—og jeg—jeg vil komme med en bekjennelse her at "jeg på en måte er lederen for dette." Fordi det har vært meg, ved å holde disse lange gudstjenestene og ting, som har fått menigheten inn i denne rutinen, skjønner, ved å gjøre slik, men det skulle ikke skje. Og nå, husk, jeg har... jeg er... Fortalte dere alle: "Søndag kveld, om Herren vil, på søndag kveld, at jeg heretter skal prøve å tilmåle møtene mine, om jeg så må være en uke ekstra, til omkring tretti eller førti minutter på det lengste til møtene mine."

160 Fordi jeg har funnet ut dette, at en gudstjeneste som er...Man står frem, og budskapet blir avgitt i kraft; hvis en holder på for lenge, sliter en ut folket, og de får ikke tak i det. Grunnen til at jeg har gitt...Jeg visste dette hele tiden. Skjønner? De mest vellykkede talerne er disse som nettopp har...Jesus var en Mann av få ord, legg merke til Hans prekener. Se på Paulus' prekener. På pinsefestens dag, tok ham sannsynligvis femten minutter, og han slo fast...der, noe som—som—som sendte tre tusen sjeler inn i Guds Rike. Se, traff fullstendig midt i blinken. Ser dere?

161 Og jeg—jeg er skyldig. Fordi, grunnen til at jeg har gjort dette, er ikke fordi jeg ikke vet bedre, men jeg spiller inn lydbånd, ser dere, og disse lydbåndene vil bli spilt i forskjellige hjem i time etter time etter time. Men som dere vil finne ut, førstkommende søndag, grunnen til at jeg har gjort det, denne førstkommende søndag, grunnen til at jeg har gjort disse tingene...Jeg kan kanskje si det rett nå på lydbåndet. Grunnen til at jeg har gjort dette er på grunn av denne enorme byrden på meg for Budskapet for denne tiden, å få Det ut. Nå er Budskapet ute, nå tar jeg en tretti-minutters eller noe som det, etter årets begynnelse, i møtene mine ute i...alle steder jeg drar og prøver til og med sette klokken min på tretti minutter eller i hvert fall ikke over førti minutter; taler dette Budskapet og innbyr til forbønn hvis jeg...eller hva enn jeg kommer til å gjøre, eller innkalle en bønnekø; og ikke bruke alfor mye tid, fordi man sliter virkelig ut folket. Jeg vet dette.

162 Men hør her. Jeg tror ikke, i år, at vi har hatt mange mennesker som har reist seg og gått ut, og noen ganger har jeg holdt dem her i både to og tre timer. Skjønner? Det stemmer.

Fordi det har blitt laget disse lydbåndene som går over hele verden, ser dere. Og folket der ute, de sitter i timevis og lytter til Dette, forkynnere og så videre, Tyskland, Sveits, Afrika, Asia og over alt, skjønner, som lytter til Dette.

¹⁶³ Men, ser du, for kirken, for menigheten . . . Og dét er i orden. Hvis man er her og lager et lydbånd, og man har et totimers lydbånd, tar opp et totimers budskap på det; men hvis dere ikke lager et lydbånd for noe som det, da forkort ditt budskap, skjønner, begrensn ditt budskap. Jeg skal fortelle dere hvorfor, der er noen som fylles lett opp, somme fylles lenge, se, slik som det, og man må være på en gylden middelvei mellom dette.

¹⁶⁴ Og nå, mange ganger ødelegger vi våre gudstjenester ved et langtrukket vitnemøte, dette vet jeg at jeg er skyldig i å gjøre. Og man kommer ut, da man pleide å ha gatemøter, og lar en eller annen gammel broder stå der ute, og han står der ute . . . Og ber ham om å be en bønn, og han ber for byens ordfører og for statens guvernør og for Unionens president og—og alle slik som det, og alle pastorene rundt omkring, vet dere, den ene etter den andre, og søster Jones, som er på sykehuset, og ting som det; og folk som står, som går forbi på gatemøte, de bare, fortsetter—bare fortsetter å gå. Ser dere? Han bare tretter dem ut. Vi bare, skjønner . . .

¹⁶⁵ Se, hovedsaken nå, din bønn skal skje i det skjulte, den lange hovedbønnen. Be hele . . . Gå inn i et lønnekammer, lukk døren. Det er der en ønsker å be hele dagen, hele natten, eller to timer, be der. Men her inne, hvor man har folkets oppmerksomhet, gjør bønningen din kort, rask, rett på sak. La hele gudstjenesten din . . . Og legg mesteparten av gudstjenestetiden din til Ordet. Det er den viktigste tingen! Tal Ordet bare så iherdig som du kan, skjønner, få ut Ordet til folket.

¹⁶⁶ Vel, her er mitt forslag. Nå, husk nå, jeg har innrømmet at jeg er skyldig i å lede dette an. Men så har jeg fortalt dere hvorfor jeg har ledet det an, jeg spiller inn et totimers lydbånd som skal sendes oversjøisk og over alt, med et Budskap, forstår dere. Men menigheten skulle ikke ta dét som eksempel (budskapet her i tabernaklet) etter dem lydbåndene (totimers) som skulle komme ut i verden, skjønner og blir sendt ut slik som det.

¹⁶⁷ Nå, her er hva deres forordning . . . La meg bare gi dere et eksempel. Ville det være i orden, et forslag? Jeg ville si at kirken kunne ha sine dører åpne til et bestemt tidspunkt, la så forsamlingen komme inn, la sangene spilles. Og la alle komme inn for å tilbe, ikke for å gå på besøk. Og la dem ikke prate etterpå, gi dem beskjed om å "Avslutte og gå ut, ikke snakke. Hvis en ønsker å prate, er det på utsiden. Men dette er i kirken, la den bevares ren." Nå, hvis Herrens Ånd er virksom her, da la den bevare Herrens Ånd. Skjønner? Og—og Den vil fortsette å virke. Hvis dere ikke gjør det, merk dere mine ord, kommer det

til å gå til grunne; så visst vil det. Og la oss følge det, det er vår plikt, det er derfor jeg er her i kveld. La oss følge dette på linje med disse—med disse forordningene.

¹⁶⁸ Se nå, jeg ønsker å si dette. Vanligvis, med mindre vi bekjentgjør spesielt. . . og fortell dem at dere kommer til å ta opp et budskap. Skjønner? Nå, hvis broder Neville har et budskap her som han kommer til å. . . han har et budskap han ønsker å få ut til folket, ut på lydbånd eller noe, si: “Nå, neste søndag kveld kommer vi til å ta opp på et totimers lydbånd,” tretimers lydbånd, eller hva—eller hva mer. “Vi kommer til å gjøre et to-eller tretimers båndopptak,” eller hva det enn kunne være, “neste søndag kveld.” Og da vet folket det. Og når de så kommer inn, si: “Nå, vi kommer til å ta opp et budskap på lydbånd i kveld. Og jeg har et budskap her som er et som jeg ønsker det tatt opp på bånd og sendt ut. Jeg er. . . Jeg føler meg ledet til å sende ut dette budskapet. Og det kommer til å bli et opptak, det kan kanskje bli to timer, tre timer eller hva det enn blir.” Si dette.

¹⁶⁹ Men, vanligvis, akkurat som jeg gjør når jeg reiser til et sted på et av dem Full Gospel Business Men’s møter, eller at jeg er ute i mine møter der ute for å ha en bønnekø. Hvis jeg står der oppe og gir et tretimers budskap en kveld, før jeg har helbredelsestjenesten, ser dere hvor det setter meg? Skjønner? Vel, folket, neste kveld er forsamlingen halvparten av hva den var. Ser dere? For de kan ikke komme, de må på arbeid og så videre.

¹⁷⁰ Jeg ville foreslå dette, at vanligvis. . . Nå, jeg iakttok broder Neville i går kveld da han forkynte. Nå, jeg vet vi alle vet det var et alarmerende budskap. Jeg skrev ned notater fra ham, har det her i lommen min, kan bruke det i andre av mine egne budskap. Det stemmer. *Fluktveien*, ser du, og det var et fantastisk budskap. La dere merke til hvor raskt han kom gjennom det? Ser dere, omtrent trettifem minutter, skjønner, og han—han hadde det ferdig. Ser dere? Nå, det var fint. Nå, og broder Neville, som regel er budskapene hans slik som det. Ser du, det er ikke så lenge. Ser dere? Men hvor man ødelegger møtet sitt er alle de langtrukne tingene man gjør før man begynner. Skjønner?

¹⁷¹ Nå, og—og hvordan gjør man dette. . . Nå, jeg vet, og hør etter nå, jeg—jeg sier ikke dette for å vanære dere tillitsmenn eller diakoner eller—eller pastor, men jeg bare forteller dere: se hva som er Sannheten, og slik må det være. Nå, dere. . . Hva betyr det? Nå, alle sammen, alle dere er vennligsinnet, hver eneste en av dere menn er vennligsinnet. Hvis det ikke var slik, ville jeg si: “Alle unntatt broder *Den-og-den* har en vennlig natur, vi ber alle for ham.” Men dere—dere har vennlig natur, og dere er langmodige, milde, sindige menn. Det er fint, men vær ikke bløte typer for det.

172 Jesus var vennligsinnet også, men når det kom tid for å si ting: “Det er skrevet, ‘Min Fars hus er gjort til et bønnens hus,’ og dere gjør det til en røverhule.” Skjønner? Ser dere, Han—Han visste når Han skulle tale og ikke. Det er—det er—det er det vi må gjøre. Skjønner? Det finnes ikke, var aldri en person som Jesus, Han var Gud. Og husk, Han til og med. . . Snakk om å være en diakon i menigheten, Han—Han overtok kommandoen! Han tvinnet noen rep sammen, og Han ventet ikke til han vennlig fikk dem til å gå ut, Han drev dem ut, skjønner, fra Guds hus. Og Han utførte rollen til en diakon, som et eksempel for *dere* diakoner. Se, Han var deres Eksempel. “Og nå, det er—det er skrevet, ‘Min Fars hus er gjort til et bønnens hus.’” Nå, husk, Jesus var en Diakon da, dere vet det, Jesus utførte rollen til en diakon.

173 Da Han kom til rollen som pastor, hva sa Han? “Dere blinde fariseere, ledere for blinde!” Skjønner, Han tok rollen til en pastor da.

174 Og da Han fortalte dem hva som kom til å hende, tok Han rollen til en profet. Ser dere?

175 Og da de krevde at der måtte betales skatt, tok Han rollen til en tillitsmann: “Peter, gå ned og kast kroken ut i elven, og den første fisken du tar opp har et pengestykke i munnen. Betal dem, skjønner, betal din riktige gjeld.” Sa, til oss: “Gi keiseren hva keiserens er, Gud hva Guds er.”

176 Han var både Pastor, Profet, Tillitsmann og Diakon. Så visst var Han! Så da ser dere hva Han gjorde, la det være deres eksempel i huset her i dette Branham Tabernacle, at vi ønsker å være i et hus som Han vil bli æret i alle ting, hver tjeneste, hver oppgave, at der blir ingenting å ta tilbake. Der er vennlighet, og mildhet, og elskverdighet, men med riktig framgangsmåte, hver eneste mann er på pliktens post. Skjønner? Det er måten, det er måten Han ønsker det. Han kritiserte aldri. Når det kom øyeblikk for å, si ifra, kalle en *spade* en *spade*, sa Han ifra. Når det kom stunder for å vise mildhet, da viste Han mildhet. Han var mild, vennlig, forståelsesfull; men streng, og alt hos Ham var riktig helt til toddelen, og Han var et eksempel for dere. Nå, den Hellige Ånd gir meg akkurat dette. Jeg har aldri tenkt på dette på en slik måte før, at Han var en Diakon, men Han var det. Skjønner? Han—Han handlet som diakon da.

177 Nå, ville jeg si dette, la oss si hvis gudstjenestene deres begynner klokken halv åtte, om dette er tiden, åpne kirken deres en halv time før det, klokken sju. La pianisten. . . Si til organisten. . . Betaler dere henne? Dere betaler organisten? Er hun betalt, eller pianisten? Hun gjør det frivillig? Spør henne med mildhet. Selv om hun ønsker å ha betaling for det, å gi henne noe for det, si til henne vi ønsker henne en halv time før

gudstjenesten. Og om hun sier: “Vel jeg kan ikke gjøre det,” eller noe, sykdom, få henne da bare til å komme hit og lage et lydbånd med behagelig orgelmusikk. Ser dere? Og la...sett dette på...Behøver ikke være her hver gang, slå på dette opptaket. Skjønner? La en av diakonene, tillitsmann, eller hvem det enn er som åpner døren, vaktmesteren, sette det på der oppe, opptaket på, og la det bli spilt mens folket kommer. Skjønner? For hvis diakonene ikke er her, eller noen, la, tillitsmannen eller noen være her for å gjøre det, la dem da spille det i en halv time.

¹⁷⁸ Men nøyaktig halv åtte, la denne klokken ringe på toppen av bygningen. Skjønner? Dere har fremdeles klokken der ute? Ja. Ja vel, la denne klokke ringe halv åtte, og det betyr at vi ikke skal vandre frem og tilbake i kirken og håndhilde på Jones og alle dem. La sanglederen passe jobben sin! Hvis der ikke er noen sangleder der, la diakonene se til at der...eller...se til at der er noen til å begynne å lede sangene når denne klokken begynner å ringe. “Slå opp i sangboken deres, nummer *det-og-det*.” Skjønner? La det skje nøyaktig klokken—klokken halv åtte.

¹⁷⁹ Ja vel, ha så en fellessang, og så kanskje en fellessang til, og ha deretter en eller annen som allerede er snakket med, hvis man kan, til å lede i bønn. La pastoren, eller, alltid... Vel, pastoren skulle ikke være der, sanglederen skulle gjøre dette. Det er broder Capps, tenker jeg. Ser du, han vet hva man skulle gjøre, la—la ham ha en eller annen som er snakket... eller for den saks skyld lede i bønn selv. Ha forsamlingen til å stå i bønn, skjønner, bare reise seg, og la en eller annen lede i bønn. Nå, hvis dere ikke passer på...

¹⁸⁰ Nå, vi tror at alle skulle komme til Guds hus og be, det er—det er stedet en ber. Men når du er inni denne kirken, spar tiden din. Skjønner? Kaller man dem alle opp rundt alteret, ser man at det er noen som blir der i femten, tjue minutter; og tiden deres renner helt ut.

¹⁸¹ Det er din, ser du, du ber hjemme. Jesus sa: “Når du ber, ikke stå slik som hyklerne gjør, og—og en lang... holde en lang bønn, og sier *dette*, *hint*, eller det *andre*, og—og alt slik som det for å vise seg frem.” Ser dere? Han sa: “Når du har bønn...be, gå inn i kammeret, lønnkammeret, lukk døren bak deg; be til din Far som ser i det skjulte, Han skal belønne deg åpenlyst.” Nå, det er måten å ha lønnlig bønn, det er hva Han sa man skulle gjøre.

¹⁸² Men når dere, en eller annen, når de kommer inn, la sanglederen si: “Ja vel...” Etter den første sangen, la så en eller annen be, hvem det enn er, bare en kort bønn. Ikke stå opp og be for alle guvernørene og så videre slik som det. Hvis der er noen bønnebegjær, la det bli kjent, la det bli sendt inn, ha dem sendt inn. Skriv det, og si: “Her.” “I kveld, under bønnen, husker vi på søster *Den-og-den*, broder *Den-og-den* på sykehuset, *Den-og-den*, og *Den-og-den*, og *Den-og-den*. Husk

dem i deres bønner mens dere ber. Broder Jones, vil du lede oss i bønn. La oss stå.” Skjønner? La det bli lagt på talerstolen. Si det til dem, la dem bli vant til dette: “Hvis dere har et bønnebegjær, så legg det opp *her*, [Broder Branham banker på talerstolen—Red.] opp *her*.” Ikke si: “Hvem har et bønnebegjær nå, ville du la det bli kjent ved . . .” Og så, før man vet ordet av det, reiser en eller annen seg og sier: “Ære til Gud!” Dere vet, og setter i gang slik som det, og før man vet ordet av det, går det noen ganger en halv time før de setter seg ned. Skjønner?

¹⁸³ Vi er ansvarlig for denne menigheten, ikke andres; dette er vårt ansvar overfor Gud. Disse tjenestene er deres ansvar overfor Gud. Skjønner? Grunnen til det jeg taler her i kveld, forteller dere alt dette, er fordi det er mitt ansvar overfor Gud; det er deres ansvar: Utfør dette. Skjønner?

¹⁸⁴ Nå, og når noe slik som dette . . . la noen lede i bønn, og når de gjør det, er det fint, la dem lede bønn, så sette seg ned.

¹⁸⁵ Og hvis en har en solosang . . . Nå, jeg ville ikke si dette, jeg ville ikke fortsette . . . Og hvis noen ønsker å synge en solosang, bekjentgjør det i menigheten. Si til dem at “Alle sanger, eller noe som ønskes sunget, la dem snakke med sanglederen før møtet i det hele tatt begynner.” Og ha det . . . Si: “Vel, jeg beklager broder, jeg ville gjerne . . . svært gjerne gjøre det, men jeg—jeg har min sang for i kveld. Kanskje, hvis du lar meg vite at du kommer til å være her på en bestemt kveld, setter jeg det opp på programmet for deg. Se, jeg har programmet mitt skrevet ned her.”

¹⁸⁶ La—la broder Capps eller hvem det enn nå er som leder sangene . . . Og ha en sangleder, uansett hvem det er. Og ikke la dem stå opp og si, eller drive på som om de er en forkynner, skjønner. La dem stå der oppe og lede sangen, dét er deres oppgave.

¹⁸⁷ Det er pastorens oppgave å forkynne, skjønner, ikke lede sanger. Han skal ikke lede sangen, sanglederen leder sangen. Han er ansvarlig og skulle komme forfrisket ut under Den Hellige Ånds salvelse, fra kontoret der inne, et eller annet sted, når tiden kommer. Han behøver ikke engang å være på plattformen, når dette pågår. La ham oppholde seg på kontoret der bak, skjønner, eller bak her inne, eller hvor enn det er, hustelefonen her vil bringe det inn, ser du, når tiden er inne. Når han hører denne siste . . . hvis der er noen som har en sang, som for eksempel en solo, duett, eller noe, som deres tredje sang. Skjønner?

¹⁸⁸ Dere har hatt to fellessanger, bønn, og deres offer hvis man skal ta opp dette. Og la hver mann være på pliktens post. Si: “Ja vel, mens vi synger denne siste sangen, nå, om de som tar inn kollekt, vil komme frem for å ta opp kveldens offer.” Skjønner? Og mens dere blir ferdige med å synge denne sangen, kan de som tar inn kollekt stå her. Si: “Ja vel, nå skal vi ha bønn, og

når vi ber, vil vi huske *Den-og-den* her, og *Den-og-den*,” og lese opp dette, vet dere, slik som det, slik som det. “Ja vel, alle står. Broder, vil du lede oss i bønn?” Så er alt over.

¹⁸⁹ Mens de så synger denne andre sangen, eller hva dere enn synger, kan dere, hvis dere vil, ta opp et offer hvis dere skal ta opp et offer. Overlat det...Jeg ville ta den første sangen, og deretter ha kveldsofferet og så fortsette med den andre sangen og så videre gjennom det. La så den siste sangen her, la den siste sangen, ser dere, være pastorens signal. Og så snart som denne siste hymnen er sunget, la orgelet begynne med sitt—sitt—sitt preludium, så går deres pastor frem. Ser dere, alt er i orden. Alle er rolige. Der er ikke noe ellers som skal sies. Hver diakon er på pliktens post. Pastoren står der.

¹⁹⁰ Kommer frem, hilser forsamlingen, vender seg til Boken sin og sier: “I kveld, leser vi fra Bibelen.” Ser du, etter at han har åpnet den: “Vi leser fra Bibelen.” Og det er en god ting av og til om man sier: “I respekt for Guds ord, la oss stå på våre føtter mens vi leser Ordet.” Skjønner, så les: “I kveld, leser jeg fra Salmenes bok,” eller hva det enn er. Eller for den saks skyld la noen andre lese det, sanglederen eller en medarbeider, noen der sammen med dere, la ham lese det, uansett hvem; likevel er det best om du leser det selv, hvis du kan. Les det slik som det, ta så ditt emne. Skjønner? Når det gjelder tiden, har du brukt omtrent tretti minutter, den er rett da omtrent klokken åtte.

¹⁹¹ Og fra åtte til cirka kvart på ni, mellom tretti og førtifem minutter, legg dette Ordet inn der akkurat slik som den Hellige Ånd gir det til deg, ser du, akkurat slik som det, bare plasser det rett inn der på den måten Han sier du skal gjøre det, skjønner, under salvelsen.

¹⁹² Gjør så ditt alterkall, si: “Er det noen her i denne kirken som gjerne ville ta imot Kristus som sin Frelser, vi ber deg, inviterer deg til alteret rett nå, bare reis deg.” Skjønner?

¹⁹³ Og hvis—og hvis ingen reiser seg, si: “Er der noen her som er en kandidat til dåp, som allerede har omvendt seg og ønsker å bli døpt i vann til syndenes forlatelse? Hvis man ønsker å komme, gir vi dere anledningen nå. Vil dere komme mens orgelet fremdeles spiller?” Forstår dere?

¹⁹⁴ Om ingen kommer, si da: “Er der noen her som ønsker... som aldri har mottatt den Hellige Ånds Dåp og skulle ønske å gjøre det i kveld, ønsker vi skal be for deg?” Vel, kanskje noen kommer frem, la da to eller tre legge hender på dem, be for dem. Send dem rett bak i et av dem rommene, noen der inne sammen med dem, veilede dem angående hvordan man skal komme gjennom til den Hellige Ånds Dåp. Forsamlingen er ikke sammen med dem.

195 Hvis noen kommer for å bli . . . ønsker å ta imot Kristus og står der ved alteret for å bli bedt for, gjør din . . . la dem be. Og når de gjør det, bare si: “Bøyd hodene deres nå, vi skal be.” Og si: “Tror dere?”

196 Og hvilken som helst liten ting som ville forsinke forsamlingen på noen som helst måte, send dem rett inn i bønnerommet og gå dit inn sammen med dem eller send noen inn dit sammen med dem. Og la forsamlingen fortsette rett videre, skjønner, slik som det, man har ikke oppholdt dem i det hele tatt da. Skjønner?

197 Og så mens . . . før . . . Om noen—om noen få . . . hvis de så, la oss si, hvis ingen kommer, si da: “Skulle der være noen som gjerne ville bli salvet med olje i kveld, for sin sykdom? Vi ber for syke her.”

198 “Vel, jeg ville gjerne snakke med deg privat, broder Neville.”

“Vel, du kan treffe meg på kontoret. Snakk med en av diakonene, de vil ta seg av det, skjønner.” “Og jeg har noe jeg gjerne ville si deg broder.”

“Vel, en av diakonene her vil følge deg til kontoret, og vi vil . . . jeg snakker med deg umiddelbart etter gudstjenesten.”

199 “Nå, som vi reiser oss nå for å avslutte.” Ser du, og dere har ikke brukt over cirka en time og førtifem minutter på alt sammen. Ser dere? Ser du, en time og tretti minutter, er møtet over. Man har hatt den lille, kjappe talen; man—man overlater det til hva det er; man har gjort . . . og alle sammen er fornøyd, og drar hjem og føler seg vel. Skjønner? Hvis man ikke gjør det, så, forstår dere, hvis man lar . . . Se, man—man—man mener det godt, ser du, men se . . .

200 Dere vet, dette er cirka trettitre år på denne talerstolen for meg, trettitre år, og verden rundt. En lærer da vel litt på så lang tid. Skjønner? Hvis ikke, er det best å slutte. Så da, skjønner, finner jeg ut dette. Nå, hvis man helt og holdent har kun med Hellige å gjøre, menneske, kunne en bare bli hele natten om en ville. Men man . . . Se, man har ikke med dem å gjøre egentlig, man prøver å fange disse her ute. Her er dem man fanger, man må nødvendigvis virke på deres område. Skjønner? Og ikke . . . Bring dem inn hit og la så Ordet komme, og da, ser du, er der ikke noe som det kan klages på. Hvis det er noe de ønsker å snakke med deg om, godt, fint, ta dem rett videre inn på kontoret slik som det, men ikke hold på forsamlingen.

201 Så, dere vet, folk kan stå frem og si: “Vel, jeg sier deg, la oss ha et godt vitnemøte.” Skjønner? Nå, jeg mener ikke noe kritikk om dette, jeg har bare til hensikt å si dere Sannhet. Jeg har til hensikt å si dere Sannhet. Skjønner? Jeg har funnet vitnemøter mer . . . de—de gjør mer skade noen ganger enn godt. Skjønner, de gjør virkelig det.

²⁰² Nå, om noen ville ha et rødglødende vitnesbyrd i en vekkelses tid, vet dere, man har en vekkelse gående, vet dere, et stevne, og noen ble frelst og bare ønsker å si et ord, vel, velsignet være Gud, la ham lette sin sjel. Forstår dere? Hvis han—hvis han ønsker å—hvis han ønsker å gjøre dette, ser du, i vekkelsestiden, så si: “Jeg bare ønsker å si: ‘Takk være Herren for hva Han har gjort for meg.’ Han frelste meg forrige uke, og hjertet mitt brenner med Guds herlighet. Gud være takk,” og sette seg ned. Amen! Det er fint, fortsett. Se, det er helt i orden.

²⁰³ Men når man sier: “Kom an nå. Hvem er den neste? Hvem er den neste? La oss nå høre et ord, la oss høre et ord til vitnesbyrd.” Nå, hvis man har et møte avsatt, en bestemt kveld til dette, ser du, skal man: “I kveld... neste onsdag kveld, istedenfor bønnemøte, skal det være et vitnemøte. Vi ønsker alle skal komme inn, og det kommer til å være et vitnemøte.” Og når man så kommer til—til stedet for å avlegge vitnesbyrd, les Ordet, ha bønn og si så: “Nå, vi har kunngjort at dette er vitnekveld.” La så folk vitne i denne timen eller førtifem minutter, eller tretti minutter, eller hva det enn er, og så—så gå i gang slik som det. Ser du hva jeg mener? Og jeg tenker at det vil hjelpe deres forsamling, det vil hjelpe på alt, ubetinget, hvis dere gjør det på den måten.

²⁰⁴ Nå, det er... jeg er blitt sen, så... Brødre—brødre, disse er så langt jeg vet. Jeg ser hva som ligger dere på hjertet, dette er så langt jeg vet spørsmålene som dere har stillet. Nå, fra nå av vet dere. Og hvis det noen gang kommer i deres tanke, kom til lydbåndet. Spør om... Lytt til lydbåndet. Om det er for diakoner, tillitsmenn, eller hva det enn er, så la lydbåndet bli spilt. La det bli spilt for forsamlingen der hvis de ønsker å høre det. Ja vel. Og dette er—dette er så langt jeg vet etter Guds vilje for dette tabernakelet her på Åttende og Penn Street, og det er måten jeg pålegger dere brødre å utføre dette under den Hellige Ånds ledelse, med all vennlighet og kjærlighet, og viser deres elskverdighet for folk at dere er kristne. Og *kristen* betyr ikke en baby som kan bli skubbet rundt omkring hvor som helst, det betyr “et menneske som er fullt av kjærlighet, men likevel, like så full av kjærlighet til Gud som han er til forsamlingen.” Ser du hva jeg mener?

²⁰⁵ Er det et spørsmål? Lydbåndet her er i ferd med å ta slutt, og jeg har noen som venter på meg over der borte. Hvilket klokkeslett var det meningen han skulle være der? [Billy Paul svarer: “Rett nå.”—Red.] Rett nå. Kommer han hit selv? [Billy Paul svarer: “Jeg skal hente ham.”] Ja vel. Ja vel, sir.

²⁰⁶ Nå, jeg vet vi går ut nå hvis dere ikke har noen—noen flere ord. Huh? Nå, hvis ikke, la oss avslutte. Ja. Ja, broder Collins? [Broder Collins sier: “Kanskje best om lydbåndene blir slått av.”—Red.] Ja vel. [Tomt spor på lydbåndet.]

²⁰⁷ Vel, brødre, jeg har satt pris på å være her inne sammen med dere i kveld, og broder Neville og med diakonene og tillitsmennene og søndagskolelederen, alle sammen. Vi stoler på at Herren vil hjelpe dere nå til å utføre disse forordningene for Guds Rike. Grunnen til jeg har sagt dette er fordi at jeg tror dere har vokst fra barn til voksne. Da man var et barn, snakket man som et barn, og en forsto som et barn. Men nå er du en mann, så la oss handle som voksne i Guds hus, oppføre oss ordentlig og ære våre tjenester og ære enhver tjeneste. Enhver gave som Herren har gitt oss, la oss sette den i orden og ære Gud med våre gaver og våre tjenester.

La oss be.

²⁰⁸ Himmelske Far, vi takker Deg i kveld for disse menn som er samlet og satt inn i tjenester her for å utføre Herrens arbeide som utføres i Jeffersonville i denne menigheten. Gud, må Din hånd være over dem, må Du hjelpe dem og velsigne dem. Må forsamlingen og folket forstå og vite at dette er for å bedre Guds Rike slik at vi kan bli menn med forstand og kjenne Guds Ånd, og vite hva man skal gjøre. Gi det, Far. Send oss nå ut med Dine velsignelser, og må den Hellige Ånd våke over oss og lede oss og beskytte oss, og må vi alltid bli funnet trofaste på pliktens post. I Jesu Kristi Navn, ber jeg. Amen.

MENIGHETSORDEN NOR63-1226

(Church Order)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk torsdag kveld, den 26. desember 1963, for Branham Tabernacle's offisielle møte med styret i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydband opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org